

Do 9497:5 ~~57. 7924~~

Huvitav

Filmishunnadal

Martha Eggerth

oma nuenias filmis „Casia Diva“

Abielu kolmnurk

Novellett.

Ta omas selle teadmise nii äkki, et ta isegi ei teadnud kuidas see mõte temas äkki oli hakanud pesitsema. Arturil oli armuke! Artur, minu mees?!

See oligi siis tema oivalise tuju ja koodust eemale jäämise põhjuseks hilis- tel öhtu tundidel...

Kohutav! Keda pidi ta rohkem usaldama kui oma meest? —

Ta pistis ootamatult leitud kirja ümbrikusse, ning asetas selle mehe põnetaskus asuvate kaante vahele, toetus seinale ja hakkas nutma, nagu kunagi nooruses väikese tüdrukuna.

Muud ei suutnud ta esialgu midagi teha.

Öhtusöögil oli mees väga armas, kuid naine ei reageerinud sellele ning mehe mahedad sõnad langesid raskete löökidena naise väsinud ning piinlevale südamele.

Kui kell lõi kümme, tõusis Artur üles.

„Sa tahad minna?“ —

„Jah,“ vastas mees ning vaatas kõr- vale.

„On see nii tähtis?“

„Jah, Betty...“

„Ma mõtlesin...“

„Mida siis?“

„...et sa jooksid minuga veel klaa- si kohvi.“

„Homme, Betty. Eks?“

„Hea.“

Kui mees oli lahkunud, otsis ta omas elamus nurgakest kuhu end peita, kus olla üksi, kus kõik unustada, kuid hingepiinad järgisid talle kõikjale varju- dena ja ta puhkes toas nutma...

Ta keetis lõhnava kohvi, ostis mai- kellukesi — oma mehe lemmiklilli ning tõi lauale vana antiikse Wiini serviisi.

Mees astus tuppa ja jäi imestunult seisma.

„Kui ilus!“

Naise süda tuksus metsikult.

Nad jõid vaikides kohvi. Sellejärele rääkis naine lapsest, näitas mehele tema esimesi jooniseid ja aimas väikese Beeby häält järele.

Mees naeris südamlikult, suudles tema kätt. Kell lõi üksteist.

Mees tõusis.

„Vabanda Betty, mind oodatakse.“

Särav serviis tuhmus, maikellukesed närtsisid ja Betty närtsis.

Järgmisel hommikul tõusis Betty värske ja lõbusana. Ta oli uutest allikatest kogunud enesele jõudu. Ta oli nagu muutunud. Ta pilk julge, liigutu- sed kindlad ja iseteadlikud. Kui ähvar- dab hädaoht, peab end päästma. See on igavene elu seadus.

Ta otsis kaua telefoniraamatus, kuni viimaks leidis: „Eugenie Fröhlich, laul- janna...“ Seejärele ta riietus hooli-

kalt, heitis pilgu peeglisse, kust talle vastu vaatas nägu kes oli enesega ra- hull ja kindel.

„Soovin rääkida preili Fröhlichiga.“

„Palun...“

Sale, pikakasvuline galantne blon- diin tuli talle vastu ja esimene mis Bet- tyle silma paistis olid kullaga kroonitud lumivalged hambad.

„Olen proua Artur Valentin.“

„Ah...!“

Lauljanna punastus ning astus mõ- ned sammud tagasi.

„Pole põhjust kokkumiseks, armas preili Fröhlich. Meie ei hammusta tei- neteist. Teie armastate minu meest ja ma leian selle päris loomuliku olevat.“

Ta naeratas omale võistlejannale nagu ammusele sõbrannale.

„Ma pole mitte tulnud selleks, et siin armukadedustseeni lavastada. Selle läbi ei muutu minu mehe armastus Teie vastu mitte vähemaks.“

„Miks tulete siis õieti minu juure, armuline proua?“

„Teie ei usu, mida teile tahan öelda, kuid see on siiski minu tõsine ettepa- nek.“

„Mis nimelt?“

„Ma tahaksin Teid oma juure kut- suda.“

„Kuhu?“ pärib lauljanna arusaam- matult.

„Meie juure elama.“

Abielunaine vaatas rahulikult võist- lejanna imestunud silmadesse.

„Teie juure elama?!“

„Miks mitte? Kui saladus pole enam saladus, milleks siis seda enam mängida. Edaspidisel saladusemängi- misel pole enam mingit mõtet.“

„Ma ei mõista teid, armuline proua.“

„Armas preili Fröhlich, Teie peate ka reaalses elus olema samasugune kunstnik nagu laval. Asj on ju lihtne. Minu mees püsiks sel juhul öhtul ko- dus ja ka Teil ei ole vajadust tema jä- rele puudust tunda...“

„Mõtlete seda tõsiselt?“

„See on minu tõsine palve armas preili.“

Lauljanna mõtles mõne hetke, siis naeratas ta, sest selle omapärase ette- paneku vastu tekkis tal huvi.

Millega ta õieti sel puhul riskeeris? Arturi naine teab nii-kui-nii kõik. Ette- panek oli küll ebatavaline, ent ei kohus- tanud teda ometi mitte millegiks. On tal sellest mängust isu täis, võib igal ajal lahkuda.

„Kas ei ole Arturil... see tähendab ... Teie mehel midagi selle vastu?“

„See jätke minu hoolde!“

„Hea! Tehtud!“ ütles lauljanna ja korraldas oma kuldseid lokke.

Artur tundis juba maja korridoris tuttavat parafüünihõngu, kuid esimesel

hetkel ei tulnud talle meele, kus ta vä- rem oli seda lõhna tundnud. Ta jäi kokkunult salongi uksele seisma.

„Proua Betty ütles rahulikult:

„Nii on parem, Artur.“

Ja ta viis Arturi lauljanna juure.

„Mis tähendab see, Betty?“

„See tähendab, et meie, kes kõik üksteist armastame, koos oleme.“

„Aga...“

„Artur, mina olen kõiki võimalusi järele kaalunud. See oli ainuke võima- lik samm selle olukorra lahendamiseks.“

„Sa oled mõistuse kaotanud. Betty... kindlasti olen mina selles süüdi ja see- pärast...“

„Ja, mis siis seepärast.“

„Sa võid ennast minust lahutada lasta.“

„Aga ma armastan sind.“

„Mina kui abielus olev mees...“

„Rumalus. Homme võin ka mina kellegisse armuda, see on selline piisi- asi, mille pärast ei hakka keegi lahuta- ma.“

„Sa olid varem sellistes asjades teistsugusel arvamisel.“

„Taevas, kui vahekorrad muutuvad, muutub ka inimese arvamine.“

Artur läks segaste tunnetega töö- tuppa. Naised jäid kahekesi salongi ning jutlesid...

Arturgi leidis lõpuks tasakaalu ja püüdis naljatadagi.

Järgmisel öhtul istusid nad kolme- kesi salongis ja mängisid skatti. Käed segasid rahulikult kaarte, ent nende silmad olid rahutud ja valulised. Betty vaatles mõlemad lõbusa pilguga.

„Näete, mul oli õigus. Artur püsib nüüd kodus ilma vale ja hirmuta... ilma kartuset, et teda tabatakse.“

„Sa viid mind põhja,“ lausub Artur.

„See pole mitte nii paha, armsaim. Küll sa harjud sellega.“

Kui Betty lahkus salongist, ütles Artur lauljannale:

„Homme lahkud sa siit.“

„Ei mõtlegi. Sa ehk ei saa aru, et siin on kahevõitlus, ja vast hädaohtli- kum, mis kunagi on naiste vahel aset leidnud.“

„Noh, ja siis?“

„Üks peab meist teisale ruumi te- gema.“

„Siis oled see sina!“

„Mina? Ei! Olen küllalt tugev. Kuid ta on omast välisest rahust hoo- limata — võidetud.“

„Ma ei talu seda enam kauem.“

Kui Betty uuesti tuppa tuli, valit- ses toas vaikus.

Kui Artur hilja öhtul oma töötuppa tuli, kus ta nüüd magas, kuna mõlemad naised olid asunud magdistuppa, mõt- les ta Betty. Sellist tahtejõudu ei uskunud ta Bettyt, Kirjutuslaua seisis Betty pilt. Suured lapsesilmad ja sile- daksammitud juuks väikese jooneke- sega keskel. Artur mõtles tahtmatult et Orleani neitsi nägi selline välja.

(Järg lk. 35.)

Martha Eggerth

= JAN = KIEPURA

TÄNAPÄEVA TUNNUSTATUMAIID TENOREID

*Mees, kelle laul
vallutab maailma.*

Joan Crawford

Jan Kiepura — sale, elavaloomuline ning elavate silmadega. Mis ta omast elust jutustab, tundub sageli anekdoodina, mis kunagi ei unune. Kuulates tema plaane ning kavatsusi, usud tahtmatult neisse, ning oled veendunud, et ta kõike seda saavutab. See — energiarakkudest ehitatud mees oma treeneritüüpi kehaga, ei ole mitte ükski „õnnesee“ nagu ehk vast arvatakse. Ta on juba nooruses õppinud elus võitlema. Õnn ja edu ei ole temale rüppe paiskunud saatuse tujukusest, vaid sihikindlast tööst.

Kiepura on sündinud aasta ilusamal kuul — mais. Laul tungib juba nooruses tema ellu. Tema vanemal oli ilus hääl. Ta kuulis palju laulu, ning laulis kaasa. Laul kujunes talle juba lapsena iseenesestmõistetavaks väljendusvormiks rõõmu ja kurbuse hetkeil. Õppides gümnaasiumis, laulab ta isegi tunnis, mis viib sageli kokkupõrkele õpetajatega. Ta laulab kõikjal, ta otse pillab oma häält, nii koolis, tänaval, metsas. Tundide viisi matkab ta metsas ning laulab, luues ise teksti ning viisi.

Koolis laulab ta lauluõpetaja ees, kes temale andis esimese julgustuse ning lootuse, et temast tuleb kord kuulus laulja. Lauluõpetaja on veendunud, et Kiepura omab harva ettetuleva laulumaterjali. Kuigi Kiepura enese võimelis ei kahtle, annab see temale veelgi julgustust. Ta oli täis eneseusku.

„Praegu on see aga vastupidi,“ ütles Kiepura. „Olen muutunud skeptiliseks ja kriitiliseks ning igaks eduks on vaja töötada, lakkamatult töötada, sest ainult siis jääb sulle kunst truuks.“ Pärast keskkooli suundus Kiepura Varssavi, kus ta oma isa soovi kohaselt hakkas õppima juurat. Neli aastat õpib Kiepura ülikoolis. „Vähemalt üks kasu oli sellest siiski,“ jätkab Kiepura, „oskan nüüd sõlmida lepinguid, mis va-

hestki panevad mu vastaspooltel pea keerlema...“ Varssavis võtab ta ülikooli töö kõrval laulutunde Varssavi Riigiooperi baritonilt Brezezinskilt. Ilma tagajärgedele mõtle mata loobub ta juurast ning pühendab ennast täieliselt laulule ja muusikale. Oma esimeses osas tuli tal esineda talupojana poola rahvuslikus ooperis „Halka“. Ta unistab suurest edust, oma osa väiksusest hoolimata saab ta välja paistma, ning terve Varssav lamab ta jalgade ees... Ta ootab põnevusega esietendust... Tema „osa“ on vaevalt viisteist sõna. Ta teeb sellest aga laval terve aaria. Kapellmeister satub meeleheitesse. Aga Kiepura laulab ikka veel oma kümneks sõna. Kui siis lõppeks eesriie langeb, surutakse talle viis marka pihku ning — visatakse välja... Ta on tõendanud, et ta täiesti ebumusikaalne on ning isegi võimeline ei ole pisimatki osa mängima.

Õnnetus järgneb õnnetusele. Isa on kuulda saanud tema debüteerimisest. Ja kuigi Kiepura isale püüab selgitada, et ta võib ehk kõigest hoolimata kujuneda üheks suureks lauljaks, mitte aga kunagi silmapaistvaks juristikks, ei paranda see isa meelepaha. Isa jääb kategooriliselt oma nõudmise juure.

Saabusvad kibedad ajad, kuna Kiepura jätkab kangekaelselt oma muusikalise hariduse täiendamist. See aga nõuab palju raha. Tema söögikaardil seisab vaid: „kolm korda päevas teed ja leiba“. Ta õpib tundma elu varjukülgi, ning unustab mõnegi tühja kõhu oma lauluga. Lõpeks saabub pööre. Ta pääseb teatrisse. Palk ei ole küll suur, ent ta võib aga laulda, laulda niipalju kui ta soovib. Tal on kaljukindlalt veendumus oma karjääris. Ainult kord omas õiges osas lavale pääseda, ainult võimalus, kord kõike oma muusikat, mille ta eneses omab, täies ulatuses voolata lasta — ta teab, ta peab võitma! Ent oma esimene pettumus ei ole

temal veel meelest läinud.

See uus esinemine toob talle aga edu. Pärast seda esinemist sõidab ta pooleks aastaks Viini, et siis uuesti Varssavisse tagasi pöörata. Vaevalt poolteist aastat on möödunud tema „hiilgavast“ esinemisest Varssavi teatris, ning nüüd on ta siin uuesti tagasi. Ja kui ta siis sai oma „esinemise“ eest 10 zlotti, siis nüüd, kus teda vana kassameister üles otsib ning tõsise näoga kõnetab: „Jan, mäletad sa veel seda,“ ütleb ta mõnusalalt, „kuidas ma sulle 10 zlotti pihku surusin?“ Siis maksab ta aeglaselt ohkega, lugedes Kiepurale 33.000 zlotti kolme esinemise eest...

Nüüd oli ta Poola kuulsaim laulja. Ent Kiepura auahnus oli nüüd enam ärkvel kui kunagi varem. Ta unistusseks on nüüd pääseda Viini teatrisse. Ühel etendusel kuulebki teda Viini teatridirektor Schalk, ning lausub Kiepurale: „Teil on häbematult ilus hääl. Tulge laulge minu juures, Kiepura. Olet eteie selline nagu mõtlen, olete ilmakeeruline tenor. Meie etendame Puccini „Turandot“, ning teil tuleb laulda printsii osa.“ Kiepura naeratab. Puccini: see on tema mees. Ta tunneb oma säravat tenori, kes ilma raskusteta haarab kõrgele, ta tunneb oma tagasihoidlikku, karakteristlikku mängu, ning ta on otse palavikus, ootusest, kord näidata oma talenti suure komponisti töös. Väsimatult asub ta töösse oma osa kallale. Siis saabub esinemispäev, mis kujuneb triumfiks noorele lauljale. Iärgmisel hommikul on ta ilmakuulus. Ajakirjandus ja publik räägib vaid temast.

Nüüd algab rändurielu, mis igale suurele kunstnikule omane. Kõik teatrid soovivad teda omada. Nüüd suundub ta Itaaliasse, laulab seal kolm aastat, ning õpib seal tundma salapäraselt Itaalia kooli, bel canto't. Tema kuulsusega laieneb tema tegevus. Varsti leiame teda filmist, mille ta vallutab sama kiiresti nagu teatrilava.

Brigitte Helm

MÄNG ARMASTUSEGA

Kas oli see õnnelik abielu? Kõik tuttavad ütlesid; „Ja“. Heinz naeratas vaid sellele ning vastas vastulausega: „Kas ma näen välja nagu oleksin õnnelt abiellunud.“ See küsimus, see väljendusvorm ütles rohkem kui kõik selgitused.

Ja tõsi — ei olnud ühtki põhjust — vähemalt Hedvig'il mitte — end õnnetuna tunda. Võib-olla oleks ta soovinud oma meest näha natuke elavamana, temperamentsemana. Teda ei soojendanud piisavalt tasaselt surisev koldetuli, neelav leek oleks teda rohkem vaimustanud. See on ka mõistetav, kuna ta oli noor — nüüd — pärast viieaastast abielu nägi ta veel välja nagu tütarlaps. Tal olid veel romantilised kujutused sellest, mis on armastus ning kuidas see väljendub. Kujutused mis said üha lisatoitu ebareaalsest romaanest. Sellepärast ehk polnudki ta õige naine selleks, et hinnata mehe väärtust, kes teda rohkem armastas kui oma elu, kes töötas vaid selleks, et tema naisel oleks hää ja mugav. Muidugi, oli ka silmapilke, kus naine sai sellest aru mil puhul ta veendunud lausus: „Jah — ma olen õnnelik — väga õnnelik!“ Ainult natuke armukadedana oleks ta oma meest näinud. Selles suhtes sarnles Hedvig kõigile teistele naistele, kes oma meestelt nõuavad nende usaldamist, ent vahetevahel siiski soovivad näha, et mehe usaldus oma naisesse lööks kõikuma. Harvad armukadedusstseenid meeldivad naistele, kes avastavad selles tõenduse oma mehe armastusest. Ja see vast oligi põhjuseks kui Hedvig vahest oma mehele seletas, et ta on kedagi kohanud, kes temale pööraselt meeldis. Selline ja selline nägi ta välja, omas põletavad sil-

mad — võrdles teda vahest Don-Juani-ga, ehk kellegi teisega mis talle antud silmapilgul meelestus. Ja kui Hedvig jutustas selliseid lugusid, muutusid Heinzi silmad põlevaiks, ta haaras kirjutuslauasahtlis vana püstoli-relva-monstrumi — mis põlvenes kaugest minevikust, kaalus kaheksa naela ning omas hirmuäratavalt suure kaliibri. Heinz sihtis neil hetkeil selle muuseumiesemega Hedvigile ja mörgas: „Esitaks tapan ma sind, — siis hävitan tema — ja lõpuks lasen enese maha!“ Siis klõpsuski püstolikukk. Esimesel korral oli see hirmuäratav kuid pikema aja jooksul harjus Hedvig selle stseeniga. Ta lamas tavaliselt ikka laadimatult ja Heinz oli kunagi koguni seletanud, et sellele ei leidu üldse sobivaid padruneid. See seletus ei vastanud igatahes tõeale, kuna Hedvig oli juhuslikult sahtlist leidnud terve karbi padruneid, mis ilmselt näisid kuuluvad sellele vanale relvale. Kuid Hedvigile pakkus kõigest hoolimata löbu selliste stseenide lavastamine. Võib-olla oli see tingitud lihtsalt soovist — näha oma meest metsikuna enese ees! Ja tõsi — Heinzilegi näis siis Hedvigis midagi, mis teda rohkem sidus ning kütkestas. Vähemalt pärast.

Nii kõike kokkuvõttes oli see kõigest hoolimata õnnelik abielu, kuni — jah kuni Hedvig tõeliselt üht meest tundma õppis, kes näis tema ideaalile vastavat. See oli kõik nagu muinasjutus, nagu muinasjutus ühest ilusast, julgest ja uhkest rüütlist kes vabastab printsessi. Või nagu romaanides, nende ebatõelistes armastus romaanides, millistega ta oma pea ning südame oli täistoppinud.

Nii see oli ja mitte teisiti — Hedvig, kes senini oli uskunud, et ta oma meest armastas, tundis nüüd äkki — pärast mitmeaastast abielu, mis tõeline armastus on, ehk vähemalt — mis ta olla võis! — Hedvig, kodanlikes vaadetes kasvanud naine, kes äkki tundis eneses lõkkele löövat armastuse suurt leeki — ei riskeerinud siiski purustada nii otsekoheselt sidemeid, mis teda oma mehe Heinziga sidusid. Ei, ta ei julgenud seda — pihtida talle tõelisest olukorrast. Hoolimata sellest, et ta polnud enam väike laps, hoolimata et lahtus oleks alles jätnud tema majandusliku rippumatuse. Hoolimata sellest teisest, kes nii ootamatult oli astunud tema südamesse. Ta oli asetatud küsimuse ette, millisele ta ei suutnud leida mingit lahendust. Ja keegi ei või selgitada põhjust, mikspärast ta ühel hommikul kui Heinz oli büroos, läks salaja, halva südametunnistusega kirjutuslaua juure, võttis karbist ühe padruni ning pistis selle vanale relvale torru...

Kindlasti valdas teda väsimus mis tingitud võitlusest armastuse ja kohusetunde vahel, ja võitlusest oma õnne ning südametunnistusega, kes temal käskis säilitada truudust, ja seda isegi sääl kus tema süda selle all pidi murduma.

Igatahes võttis ta Heinzi õhtul vastu rõõmsaimelisena. Ta oli end riietanud pidulikumalt — oma parimasse kleiti ja laudki oli kaunistatud lilledega. Mehele meenus silmapilkselt mis oli lahti: pulma aastapäev, sünnipäev, või mõni teine tähtis sündmus mille ta pidi unustanud olema? Hedvig naeris teda välja.

„Ei,“ lausus ta „ma tahtsin lihtsalt tänast päeva pidulikumalt pühitseda.“ Heinz raputas vaid pead ja naise hea tuju meeldis talle. Õhtulauas oli Hedvig lõbus ja elav millisena Heinz teda enam ammu polnud näinud. Hiljem oma toas, tegi Hedvig tõsise näo ning lausus: „Oleksid sa kallim,“ küsis ta „nõus kui meie end teineteisest lahutaksime?“

„Mis tuleb sulle pähe?“ vastas mees imestunult. „Miks esitad selliseid küsimusi?“

„Arvestades sellega et olen kedagi teist tundma õppinud, keda ma armastan — — — armastan palavalt, kirglikult — kõige hingega, rohkem kui mina sind kunagi suudaksin armastada. — Ma lahkungi sinust, et tema juure minna: mida sa teeksid?“

„Ah nii,“ mõtles Heinz, kes aimas, mille naine viitas. Hüppas kirjutuslaua juure, haaras relva ning sihtis Hedvigile.

„Esitaks,“ hüüdis ta vätkuval silmil ja sasis juukseil „esitaks taban ma sind...“

Siis äkki kiindus ta pilk oma naise ilmesse, mis äkki nägi välja teistsugusena kui see oli olnud tavaliselt, sellisena polnud ta teda kunagi varem näinud. Ta näis valuliselt kiindunud olevat mingile hämarale, võrrale — suure hirmu ja eneseohverdusega.

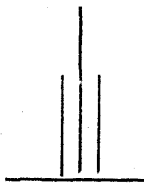
Heinzi näole ilmus naeratus, häätahtlik, teadev ja mõistev naeratus. Naeratus, mis löikas südamesse.

„Ei“ lausus ta ja jätkas sosistades: „Ma ei tapa Sind. Ma astun sinu õnne pärast tagasi ja kuna ma ei suuda elada ilma sinuta, teen ma nii!“

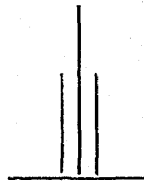
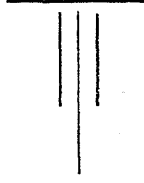
Välkkiirelt keeras ta relva ümber ning asetask selle omale meelekohale. Hirmus karjatus, mis tuli Hedvigilt, segunes pistoli pauguga — seda ta arvatavasti ei kuulnud enam.

Ta lamas maas vaibal väikeses vere-loigus. Kuid tema nägu ei ilmutanud valu, nagu mis kuulus kehale, millest oli väljunud hing. Pisarad, palavad suured, andeksandi paluvad pisarad voolasid Hedvigi silmist mehe pehmeile, magus-valuliselt naeratavaile huulile.

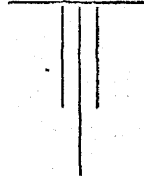

*Trude
Marlen*

*Lida
Baarova*

MIKS OLETE ARMUKADE?

NAISED ON ARMUKADEDAMAD KUI MEHED ——— MIKS? MILLES ILMNEB ARMUKADEDUS

Greta Garbo.

ARMASTUSE JA ARMUKADEDUSE SUHETEST.

Armukadedust peetakse tänapäeval normaalseks nähteks. Samuti pole ka keegi meist vaba sellest tungist. Tavaliselt arvame ka, et õige armastus peab endas sisaldama pisut armukadedust ja et nad on teineteisega tihedalt seotud. Psühholoogia aga ei nõustu mainitud seisukohaga, vaid tembeldab armukadeduse ainuvalitsuse tungiks. Seega oleks

ARMASTUSEL KALDUVUS AINUVALITSUSELE.

Millise sugupoole juures armukadeduse enam esineb, võime kõhklematult konstateerida, et

NAISED ON MEESTEST PALJU ARMUKADEDAMAD.

Seega oleks armukadedus puhtnaiselik joon. Ja kui kohtume kellegi armukadedada härraga, leiavad ka seltskonnadaamid, et härra omab palju naiselikkust. Ometi erineb meeste ja naiste armukadedus tunduvalt. Meeste armukadedus ei levi paljudele aladele, ei valgu laiali, vaid piirdub ainult võistleva isikuga. Nii kujutame mehi ette armukadedada väejuhina, õpetlasena, kirjanikuna jne. Naiste armukadedus on aga laiaulatuslik, haarates isegi esemeid, loomi, linde ja igasuguseid asjaolusid, mis röövivad ta mehe või armsama tähelepanu endale. Nii võivad naised olla armukadedad kanaarialinnu- koera, spordi, auto, kaardimängu, lapse ja klubi suhtes, kus ta mees oma vaba aja mööda saadab. Kuid tavaliselt on naine armukade ikkagi teise naise vastu, kes tahab tema partnerit endale.

MIKS ON NAINE MEHEST ARMUKADEDAM?

Naine on mehest suuremal määral rippuv, saades talt elatist ja pärides tavaliselt mehe seltskondliku seisukohagi. Naisele osutub mees tähtsamaks kui naine mehele. Seepärast kaitseb ja hoiab naine kõigiti meest, et see elaks ainult temale, teistele tähelepanu pühendamata.

Armukadedus on tavaliselt sihitud võistleja vastu. Nii tunneb mees oma sõbra vastu armukadedust, kuid oma naise vastu viha tema truudusetuse pärast. Vihas oma võistleja vastu väljendubki looduslik ürginstinkt, mis seoses eraomandusega. Naine soovib mehega abielludes, et see kuuluks temale sama täiesti kui kanaarialind või kübar ja samuti ka vastupidi. Tuleb välja, et kumbki oleks nagu teineteise ostuteel omandanud.

MIL VIISIL AVALDUB ARMUKADEDUS?

Armukadedus avaldub kolmes põhivormis, ta on sadistlik, pseudo-masoiistlik ja masoiistlik. Esimeses vormis esineb nii mehe kui naise armukadedus. Lõhutakse asju, tehakse skandaali, ähvardatakse teineteist tappa, seebikivilahu sisse võtta ja nõelu süüa, et sellega oma partnerile hävitavalt mõjuda.

Armukadeduse teine vorm on pseudomasoiistlik, s. o. teesklev armukadedus, mida sageli naised, eriti aga noored daamid, harrastavad. See avaldub nii: ei räägita oma partneriga mitu päeva enam, käiakse ringi nutetud silmadega, ei taheta süüa ega magada, on vaid ohkamist kuulda, et sellega oma meest panna järgi mõtlema ja teda andekspaluma sundida. Kes kõva närvidega mees on, peab vastu. Kuid tavaliselt on mehed kerged uskuma nutvat naist!

Kolmandas armukadeduse vormis ei sööda tõesti enam „kõik elumõte näib kaduvat ja kannataja on hingeliselt kui ka kehaliselt kokku varisemas. Sellised inimesed saavad valmis kõigega: nad tahavad oma võistlejat ja petjat partnerit tappa või vähemalt neid moraalselt hävitada. Viimane vorm on raske närvihaiguse juhtum, mis sageli isegi traagiliselt lõpeb.

Nende kolme armukadeduse vormi kõrval esineb neljas armukadeduse viis, mida peame lugema juba voo-ruks.

Leidub selliseid naisi, kes mehe kodu tagasi toovad oma leidlikkusega, kodu sisustades ja mugavaks tehes. Näib õigus olevat kuulsal prantsuse armastusromaanide autoril Maupassant'il, kui ta ütleb:

„NAISES SEISNEB VIGA, KUI MEES EI ARMASTA ENAM KODU!

Tark naine ei tee mehele etteheiteid ega skandaali, kui mees teeb „kõrvalhüppeid“, vaid katsub pigemini jõuda selgusele, mis puudub tema kodus, et mees saadab aja mööda väljaspool kodu. Nii leidis äkki keegi tuntud seltskonnadaam, et mees murrab talle truudust sellepärast, et toidud olid hoolitult ja maitsetult valmistatud, et naine kõneles mehega ainult moe üle, et kodus puudus mugavus ja hoolitsev käsi.

TÕELINE ARMASTUS AGA EI TUNNE ARMUKADEDUST

ega eraomandust, vaid abielus on mõlemad partnerid võrdsed. Armukadeduse puhul on mees kui ka naine kui võitlejad, tahtes teineteist alistuma sundida. Õiges armastuses aga kui õbrad ja eluseltsilised.

Järg lk. 38

Clive Brook.

PAULA VESSELY — TEE FILMI

Dramaatiliste kangelaskujude andekamaid tõlgitsejaid.

Loomulik ja lihtne nagu Paula Vessely kunst, on ka tema ise ning tema lähim ümbrus. Tema vaikne, kütkestav isik, loomulik esinemine ja suhtumine oma kaasinimestesse annab tema kunstnikuolemusele täieliku hingelise meeldivuse. See haruldane lihtsus, see loomulikkus ongi see, mis meid selles omasarnases kunstnikus köidab, nii filmis kui ka eraelus. Kes Paula Vessely'd tunneb filmist, tunneb ka teda ennast — nii lahutamatu on ta nii kunstnikuna kui inimesena.

Sõbralikkus, millisega ta kohtleb võõrast külastajat on vaba igast konventsionaalsusest, ta on ehtne ja loomutruu, nii nagu kõik selles omapärase kunstnikus. Lihtsas hommikukleidis, pruuni juukselisena, mis loob iseäralise kontrasti tema tumesinistele silmadele — nii istub ta oma elamus — vis-a-vis külastajale.

Sooviksin teada tema elust, kunstilisest arengust ning teest filmi. Kas on pidanud ka tema võitlema ning kannatama, kogema pettumusi, nagu kõik kunstnikud ning eduinimesed, kes on saavutanud kuulsuse? Oieti küll vähe, kuna temal oli võimalus omale näitlejanna — eluteed valida, ilma et vanemad oleksid temale selleks teinud takistusi.

Paula Vessely on austerlanna — sündinud Viini eeslinnas. Ta sündis võrdlemisi jõukate vanemate lapsena — tema isa oli ärimees. Näitlejannatalendi päris ta oma isalt. Tema isa õde — ilus Josefina oli möödunud sajandi lõpul Austria hooviteatri andekamaid näitlejattare. Viinlaste kurvastuseks suri ta aga vara — vast jõudnud oma ilu ja kuulsuse tipule. Paula ei ole teda kunagi näinud. Piltide järele on Josefina väga sarnane Paulale. Paula Vessely ei ole oma

tädilt mitte üksi omanud talenti ja välimust, vaid ka kunstilise olemuse oma suurelt eelkäijalt — tõlgitseda dramaatilisi kujusid. Josefina oli Goethe „Faustis“ Gretcheni kujude parimaid tõlgitsejaid — seda kõike tuleb nentida ka Paula kohta. Josefina oli ka võrratu Schilleri „Orleani neitsi“ kujutaja; sutrepäraselt tegi Paula seda Bernard Shaw samasisulisest „Jean d'Arc'is“. Paula Vessely omab aga märksa ulatuslikuma osadeskaala, kui seda omas tema suur eelkäija. Olles läbi ja läbi moodne näitlejatar, valitseb ta virtuooslikult ni komöödiat kui ka draamat. Esinedes esialgu — oma karjääri alul — kergesisulistest, lõbusates komöödiates, jõudis ta aegamööda raskesse, dramaatilisse shaanrisse. Praaga teatri direktor Kramer oli esimesi, kes oskas hinnata noore andeka näitlejatar võimeid. Praagas sai ta omale ka juba kandvamaid osi. Praagast suundus ta hiljem Viini rahvusteatri. Nii sile nagu see väline näitlejatariks kujunemine, ei olnud kaugeltki hingeline küpsemine. See oli täis sisemisi raskeid võitlusi. Õnneks oli Paula Vessely'le ka see, et ta algas kergete osadega, sest ülesanne — tõlgitseda suuri dramatilisid kujusid — pole võimalik 17 aastasele tütarlapsel. Seda võib alles siis kui ollakse naine hingeliste kogemustega, alles siis võib tulla loomutruu ning kunstiküps mäng.

Suurima tunnustuse ja edu saavutas Paula Vessely G. Hauptmanni „Rose Brend'is“. Selles näendises dramaatilisel tähendusrikas osa pakkus suuri võimalusi tema võimete täielikuks rakendamiseks.

Et ka film sellise imeväärse ja sügavhingelise kunstniku vastu huvi tundis oli endastmõistetav. Filmi astus ta aga võrdlemisi hilja — nimelt just heli-

Myrna Loy.

filmi. Tummfilm pakkus küllalt häid võimalusi peenete hingeliste nüansside tõlgitsemiseks, mis olid Paula Vessely meisterosadeks. Ent edu saavutas ta ka oma esimeses helifilmis — „Maskeeraad“.

Kunstnik ise seletab seda edu helifilmis sellega, et ta sai omale sobiva osa, mis täielikult vastas tema olemusele.

Järgmine osa Paula Vesselyle helifilmis on praegu valmimisel.

Eraelus on Paula Vessely kirgline ratsaspordi harrastaja. Suurim armastus temas aga kuulub mägede üksindusele, kuhu ta põgeneb siis kui teatri ja filmitegevus talle võimaldab vaba hetke.

„Jah, maailmas on nii palju ilusat,“ arwab lõpuks Paula Vessely, „et hoolimata kõigest kannatusist ja võitlusist, millest iga inimese elu nii rikas on, maksab siiski elada sest ka õnnehetked ei puudu kunagi elust.“

Huumor.

Võlausaldaja tuli oma võlgniku juure, et arvet sisse kasseerida, kohates võlgniku hommiktualeti juures.

„Kas teie ei võiks vähemalt näikava oodata, kuni ma ennast raseerin?“

„Miks mitte, meeled,“ ütles võlausaldaja.

„Suurepärase, siis ei raseeri ma end üldse, vaid kasvatan endale habeme.“

*

„Väike Ursel küsib ühel päeval emalt järelemõtlikult:

„Kui ma kord abiellun, kas ma oman siis samasuguse mehe nagu sina?“

„Kindlasti, minu laps!“

„Ja kui ma ei abiellu, kas jään siis samasuguseks vanaks tüdrukuks nagu tädi Anna.“

„Kindlasti!“

Paus.

„Ema,“ ohkab väike Ursel, „meil, naistel, on tõesti raske!“

„Miks nimetat sa oma uut kleiti sidrunikollaseks, olgugi, et ta pole mitte kollane, vaid sinine?“

„Sellepärast, et raha kleidi ostmiseks oma mehelt otse välja pigistama pidni!“

*

Senatis esitati Peeter Suurele lüü

palju kaebtusi varguste kohta. Ägestudes ütles Peeter Suur selle peale:

„Kes ka ühe nõõrijupikese varastab, tuleb üles puua!“

„Muidugi, majesteet, kui teie soovite oma maad valitseda ilma alamateta, peame meie teie käsust täpselt kinni,“ vastas sellele üks senati liikmeid.

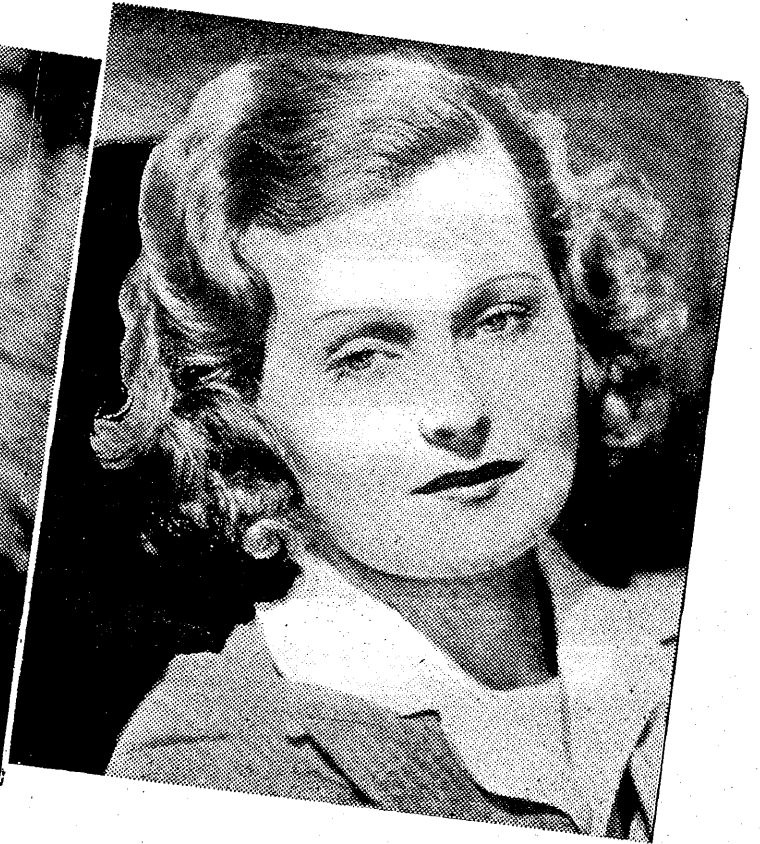
*

Kingsepp Krause ütleb oma naisele: „Vaene proua Krüger peab oma usu pärast tõesti palju kannatama!“

„Oma usu pärast?“ kordas naine kahtlevalt.

„Ja, tema usub, et temale sobib kinga suurus 37, kuna ta aga tõeliselt vajaks nr. 40!“

Lõpetamata romaan

Draamatiker Ebermayer kirjutab uut draamat viies vaatuses — „Armuekadese piinad“, ent ei suutnud aga teisest vaatusest edasi kirjutada, kus tüki kangeline lord Vindsort oma abikaasat Maryt ebatruuduses kahtlustab ning teda etteheidetega üle külvab. Etteheidetud Ebermayeri sulest voolavalt, aga kui ta jõudis kohale, kus Mary oma õigustamiseks midagi ütleva pidi, ning oma süütust tõendama, jäi ta kimpu. Kurat teab, mis naised sellistel juhtudel ütlevad, lausus ta enesele. Kuuskümmend kolm aastat elan ma selles maailmas, ent ei tea tänapäevani, mida lausub naine, kes otseselt tuleb oma armukese juurest, mida vastab ta mehe küsimustele, kes tema tegevusele on jälile saanud.

Ja tõsi — kust pidigi ta seda teadma? Ebermayeril polnud oma elus kunagi põhjust oma Emmat truudusetuses kahtlustada. Kui kahju, et Emma just nüüd jaluuskäigule oli läinud, mõtles ta, oleksin temalt seda küsinud. Loomulikult pole tal põhjust midagi öelda oma õigustamiseks, ega ka kinnitamiseks, et ta mulle truu on, kuna tean seda isegi väga hästi. Aga ta on ometi naine, ning kahtlematult tunneb kõiki sõnu, mida naised harilikult siis tarvitavad.

Ebermayer viskas sule kõrvale, ning luges veel kord selle koha kõvasti omale ette, kuhu ta peatuma oli jäänud.

Lord: „Ma tean kõik... See pole mitte oletus... Minule on kõik kuni kõige pisema intiimsuseni teada... Pisimgi vale kahekordistab su pattu... Ütle tõtt: Olid sa oma armukese juures?“

Mary (vaikib kangekaelselt, ent siis läbi pisarate: „...“)

Mida Mary läbi pisarate ütleb, seda ei tea draamatiker Ebermayer aga mitte. Ta tuli mõttele oma naisele vastav stseen lavastada, kuigi ilma mingsuguse põhjusega. Ta kaitseb end sarnasel juhul ning ütleb kindlasti temale vajalikud sõnad, kuna Mary on puhtam kui ingel ning on langenud intriigi ohvriks.

Mõte — katse oma naiseaga — ei kao temast. Et teda mitte kaua terve stseeniga pinnida, otsustas ta temale ainult öelda etteheitesõnad. Vahepeal võis ta kolmanda vaatusega alata.

Möödus hea tund, lord Vindsorti arutlused tüki intrigantidega olid Ebermayeril juba valminud kui äkki kõlilstati. Ebermayer peitis hoolikalt käsi-kirja sahtlisse ning avas ukse.

Midagi aimamata astus Emma sisse, põsed punased, ise natukene erutatud. Ebermayer kogus julgust ja müristas:

„Ma tean kõik! Selle lause puhul võttis ta enesele eriti tõsise ning süngi ilme. „See ei ole oletus...!“

Kõik läks nagu määritud: Emma kokkus pööraselt, muutus kahvatuks ning vaarus tagasi ukse suunas ega julgenud oma mehele otsa vaadata.

„Mulle on kõik kuni kõige pisima intiimsuseni teada... Pisimgi vale kahekordistab su pattu!“ jatkas Ebermayer hoogu sattudes. Emma vaikis ikka. Ta oli taganenud kuni ukseni, ent ta ei tõstnud samuti pilku oma kinganinadelt nagu Mary näidendis. Nüüd tsiteeris Ebermayer otsustavamat lauset omast käsikirjast:

„Ütle tõtt: Olid sa oma armukese juures?“

Tunnistan parem üles, mõtles Emma eneses, ja enne veel kui Ebermayer sai jatkata ettenähtud häbistussõnu, ütles Emma pisarais: „See on Robert...“

„Tähendab, teda hüütakse Robert?“ müristas Ebermayer, asetades end enast unustades armukadede lordi osasse, ning unustas täiesti et siin pole tegu mitte tükiga... Unustas ka täielikult, et nende tuttavate hulgas oli keegi Robert.

„Ta on sinu armuke?“

„Ja!“ sosistas Emma värisedes, kuna ta kartis, et Ebermayer tungib talle kallale.

„Aga vannu!“ karjus Ebermayer, täpselt nii nagu nõudis seda ettekirjutis draamas, „vannu, et sinu ebatruudus oli juhus, et sa tema juures oma esimesest ja viimast korda olid...“

„Ma vannun sulle... Viimast korda... Kuid meie ei tohi Roberti pärast oma abieluõnne hävitada...“

„Milline Robert?“ katkestas Emma pihtimust äkki Ebermayer.

„Milline Robert...? Teda hüütakse ometi Marquis de Bougle, ning ta on prantslane.“

„See ei ole tõsi,“ nuuksus Emma.

„Ma ei tunne ühtki prantslast.“

„Ah sa tunnend Roberti!“ hüüdis äkki Ebermayer täiesti muutunud häälega. Sa petad mind siis Robertiga, selle kehkepüksiga, keda ma üldse silma otsaski ei või kanatada? Jumal, minu jumal, mida pean ma kuulma...! Tahtsin sinuga lavastada üht stseeni omast draamast... sina aga ütled mulle, et sa petad mind Robertiga.“

Emmale muutus terve asi segaseks, siis sosistas ta aga enesele, et teda võib olukorrast päästa vaid minestamine, et asja üle natukene järele mõelda. Emma minestus. Sel ajal kui teda uuesti teadvuse juure äratati, kõlilstati. See on Robert, mõtles Emma. Nad olid täna kokku rääkinud, et Robert teeb neile visiidi, nagu ei oleks nad enam kuude kaupa üksteist näinud.

Nüüd astus Robert midagi paha aimamata sisse. Ebermayer kõnetas teda ilma pikema sissejuhatuseta: „Olge nii lahked ja kuulake... Minu uues draa-

mas tekib abikaasal põhjusetu kahtlus oma naise truuduses, ta arvab, et see petab teda kellegi prantslasega. Ja et selle stseeni mõju proovida, külvasin ma oma naise koju saabudes üle etteheidetega ebatruuduses... Minu suuremaks üllatuseks aga ütles ta mulle oma tõelise truudusetuse ning lisas, et ta teie juures olevat olnud. Mis on teil selle kohta öelda?..“

„Ma võin vaid kinnitada, et see on tõsi,“ ütles sisemiselt segadusse sattunud Robert rõhutat häälega. Siiski väljakutsuv, nagu ta oli, vaatas ta rahulikult Ebermayerile näkku. Emma tundis kuidas tema käed ja jalad värisid.

„Ma olen teie põlgust ära teeninud,“ jatkas Robert sama häälega, „ning võtan iga teie ettepaneku vastu...“

„Ma ei mõtlegi teiega duelleerida, mu härra,“ karjus Ebermayer. — „Teie olete sulgi, röövisite minu naise... Olete minu usaldust kurjasti tarvitanud, et minu naist võrgutada... Teie olete teeninud, et ma teid nagu üht koerakutsikat maha löön...“

„Küllalt,“ ütles Robert rahulikult muutunud häälega, „rohkem pole mulle tarvis...“

„Mis tähendab see: teile pole rohkem tarvis?“

„Aga härra Ebermayer...! Meie oleme ometi kolleegid... Teie kirjutate draamat, mina aga kirjutan romaani... Teie vajate armukadedusstseeni...“

„Ja teie minu naise armastust!“ karjus Ebermayer.

„Ei, ma vajan vaid abielumehe tüüpi, kes muuub tooreks ning jämedaks. Kuna mul on olnud senini tegu ainult hästikasvatatud inimestega, soovisin ma veenduda, kuidas üks selline abielumees, kes on suur argpüks, et duelleerida, kuidas ta sõimab ning kirub. Nüüd, kus ma selle stseeni olen selgitanud teiega, tuleb see stseen üks hiilgavamaid minu romaanis. Ma tänan teid...!“

Robert ulatas Ebermayerile käe.

„Kuidas?“ kogeles Ebermayer. Kuid Emma pihtimus...?“

„Ma kohtasin tänaval juhuslikult teie auväärt abikaasat, ning palusin, et ta mind aitaks teiega üht stseeni lavastada... Ei oleks teie aga teda etteheidetega ülekülvanud, oleks ta teile meie vahel räägitud, pihtimuse ühel teisel viisil esitanud... Teie näete ometi, et ma kohe pärast teda siia tuln...“

„Ja tema külastus... teie juure...?“

„Ainult ettekääne!“

„Lihtsalt vaimustavalt räägitud!“ mõtles Emma, „suudelda tahaksin teda esimesel võimalusel selle eest...!“

Tund aega hiljem luges Ebermayer Emmale ja Robertile ette oma draama kaks esimest vaatust. Möödunud hooajal kahe aasta eest tuli tema draama esietendusele. Roberti romaanid pole senini veel ilmunud.

„Millal lõpetate oma romaani?“ küsis Robertilt mitu korda Ebermayer.

„Minu romaan valmistab mulle nii suurt naudingut,“ vastas Robert, „et ma teda kunagi lõpetada ei tahaks.“

Joan Crawford on avameelne

Kujutelge, et olete Hollywoodi täht nagu Joan, olete iga päev asetatud terve rea küsimuste ette. Kujutlege, et ajalehed ja magasinid avastavad igas teie sammus ja lauses olematuid asju, millest teil omal pole aimugi. Teie tahate saavutada edu, tahate teenida raha. Võite teie säilitada oma reputatsiooni, kui olete otsekohene? Keegi ei ole rohkem võimeline sellele küsimusele vastama kui Joan ise, kuna ei ole Hollywoodis otsekohesema iseloomuga naist kui seda on Joan. Võimalik, et teie sellest küljest Joani hoopiski ei tunne — pole sellest kuulnud. „See on nii, ma ei või midagi parata,“ lausub ta. „See on minus nii loomulik.“

Kui ta oli alles seitsmeaastane võttis ta salaja sageli söögitoalaualt suhkrutükke. „Kas sa võtsid suhkrut,“ küsis ema.

„Ma ei suutnud kunagi valetada,“ seletab Joan. „Ma olin veendunud, et vale tuleb pärast ikkagi välja. Ja kuigi see ei oleks nii, ma kunagi ei suudaks vaadata inimesele näkku, kellele ma olen valetanud.“ Kui ta oli 15-aastane, õppis ta koolis. Tal tuli iga päev puhastada 14-toaline maja, keeta 9-liikmelisele perekonnale, peale selle pesakorraaldamine, piimakeetmine 30 lapsele. Colledžis teised õpilased olid talle pahased, kuna ta oli vaene. See hüljatud seisukord viis ta auahnele mõttele — pääseda filmi. Nii ühel hommikul ta riietus oma vanasse kleiti, keeras oma koolivormi kokku, pistis kappi ja põgenes raudteejaama. Seal, kohe enne rongi saabumist, tabas teda kolledži järelevaataja, vna lahke mees.

„Ära jooksnud!“ ta hüüdis ja raputas oma halli pead kurvalt.

„See ei ole mitte sinu jaoks, laps. See on esimene kord, kus ma näen, et sa teed ebasoovitavat asja!“

See peagu murdis Joani südame.

„Ma... ma pean minema,“ oli kõik, mida ta võis öelda.

„Sa tead, mis see tähendab, lausub järelevaataja, „sa kaotad usalduse koolis.“

Ta püüdis tüdrukut viia kooli tagasi, kuid see loobus. Viimaks nõustus ta siiski. Ja vana kooli järelevaataja on jäänud tema parimaks sõbraks!

Ta oli aus tütarlaps, varustatud noorusliku vaimustusega, kui ta läks Hollywoodi ja võttis enesele nimeks Joan Crawford. Nüüd Joan on täht. See on pärast mitmeaastast rasket võitlust.

Et saavutada kuulsust ja tunnustust on vaja häid suhteid stuudioga, publikuga ja ajakirjandusega.

Esmajoones aga ajakirjandusega. See võimaldab igale filmitarile kontakti

publikuga. Sellest on ka tingitud, et enamus filmitare püüab luua häid suhteid ajakirjandusega. Ei ole palju aega tagasi kui üks naisajakirjanik kirjutas artikli pealkirja all: „Mis on saanud vanast Joan Crawfordist? Joan ei ole enam muud midagi kui Garbo immitaator!“

See oli halb teade, kuid Joan ei lasknud end sellel teatel tasakaalust välja viia, vaid kutsus kirjutise autori enese juure ja küsis otsekoheselt:

„Millega võite seda tõendada, et ma jäljendan Garbot?“

Naine ei võinud seda tõendada.

„Tõsi,“ jatkas Joan. „Teile antakse mõned ülesanded täita ja teie kirjutate esimesest asjast, mis teile kogemata pähe tuleb. Teine kord palun teid hoolikamalt järele mõelda enne kui midagi kirjutate.“

Joan riskeeris, suurendades omi vaenlasi ühe naise võrra, kuid ta ütles seda, mida ta mõtles.

Nii võiks tuua temast veel paljugi näiteid. Kahtlematult ei ole neid palju Hollywoodis, kes on nii otsekohesed, nagu on seda Joan Crawford.

Joan Crawford

Moodsas iluravi

Mitmesuguseid uudiseid

iluravist

Uusimad kulmutušid ja tähelepanuvääriv huulepulk

Iluravi-salong on igale naisele parimaks teenäitajaks oma ilu saavutamiseks. Ei jätku — sageli peeglist vaadamisest. Paljude juures on vaade peeglist kujunenud tühjaks shestiks — kas natuke tömmata puudrit ninaotsale ehk õiendada paar lokki. Peegel — halastamatu iseenesest — teatab tõelisest olukorrast vaid sellele kes temalt tõsiselt küsivad.

Suured iludusinstituudid aga on elavaks peegliks. Nad ütlevad igale naisele tõtt. Siin tuntakse naha algomadusi ning sellele vastavalt valitakse ravimeetodid. Nahk muudab ennast nii välise kui ka sisemiste põhjuste tõttu ning nahatoit tarvitseb niisama vähe üks ja sama olla nagu kõhutoitki.

Kosmeetika on — iseäranis Saksa maal saavutanud teatud kõrgepunkti.

Jean Harlow

MARTHA
EGGERT

Pikaajalised teaduslikud uurimused on võimaldanud hügieenika täielikumal määral rakendada ilu teenistusse. Paljude juures valitseb veel arvamine, et iludussalongid teevad vaid „parandusi“. Suured iludussalongid panevad aga vähe rõhku väikestele parandustele. Nende eesmärgiks on nahk teha terveks, vastupidavaks ning värskeks.

*

Uusimad kulmutušid.

On olemas värvitud kulmutušid. Kulme ei värvita, vaid tehakse läikivaks, mille tõttu silmad paistavad palju suuremaina.

Tähelepanu vääriv ka huulepulk — mis sisaldab eneses vedeliku mis teeb huuled eriti pehmeks ning elastseks, ning mille värv püsib huultel niivõrt hästi, et ta on kõrvaldatav vaid vee ja seebi abil.

Ei ole ju kunst — natuke punast põskedele panna! Selle iluvahendiga ollakse suurtes iludus-instituutides õieti kokkuhoidlik. Nahk uuendatakse täielikujul — mitte aga ei maalita teda lihtsalt üle.

*

Uusimate ravimeetodite hulka kuulub naharavimine „Hormoon-kreemiga“. See ravimeetod, mis kuulub viimase aja iluravi sentsatsioonide hulka, viiakse läbi järgmiselt:

salongis

Asetatakse end mugavalt leentooli. Örnad, vilunud käed viivad esialgu näo juures läbi vajalikud eeltööd. — Nahk puhastatakse põhjalikult ning mitmekordselt. Siis võetakse paks pintsel ning nägu kaetakse musta harmoonkreemiga — eriti rikkalikult neisse kohtadesse kus asuvad kortsud — silmade alla ja suunurkadesse. Pärast seda tuleb rahulikult lamada umbes 10 minutit kuni pealemääritud mass on muutunud kõvaks. Siis pestakse see must mass näolt uuesti maha. Nahale tekib pärast seda tugev naha pinguloleku ning värske tunne, mida pärast veelgi suurendatakse jääkompressidega. Selle — väliselt nii lihtsa talitusviisi mõju kestab mitu päeva ja mitmekordse tarvitamise järele annab suurepäraselt kestva tagajärje. Kõikide selliste iludusmaskide eesmärgiks on — nahka lühikese aja jooksul noorendada — see tähendab kaotada kortsud ning anda nahale noor, värske ilme.

*

Dorit Kreysler

On väga õpetlik — kordki külastada ilusalongi. Sealt õpite mõõdukust, sest naised kalduvad üldiselt liialdustesse iluravivahendite kasutamisel — mis võib tuua negatiivseid tulemusi. Selles tuleb silmaspidada reeglit: Liig palju on kahjulikum ning inetum kui liig vähe. Vähe kreemi näole asetada kuid valida seda õieti. Puudritoon viia kooskõlla naha ning kleiditooniga. Kulmud ning silmalaud parajuse piiri-

des järeleaidata. Ent mitte kunagi mitte midagi tarvitada enne kui nahk on puhastatud!

Väikseid juhiseid sportlannadele.

Naised kes harrastavad sporti, peavad oma naha eest eriti hoolt kandma. Muidu saavutavad nad oma hoole tuse eest enesele mõneks kuuks halva näonaha.

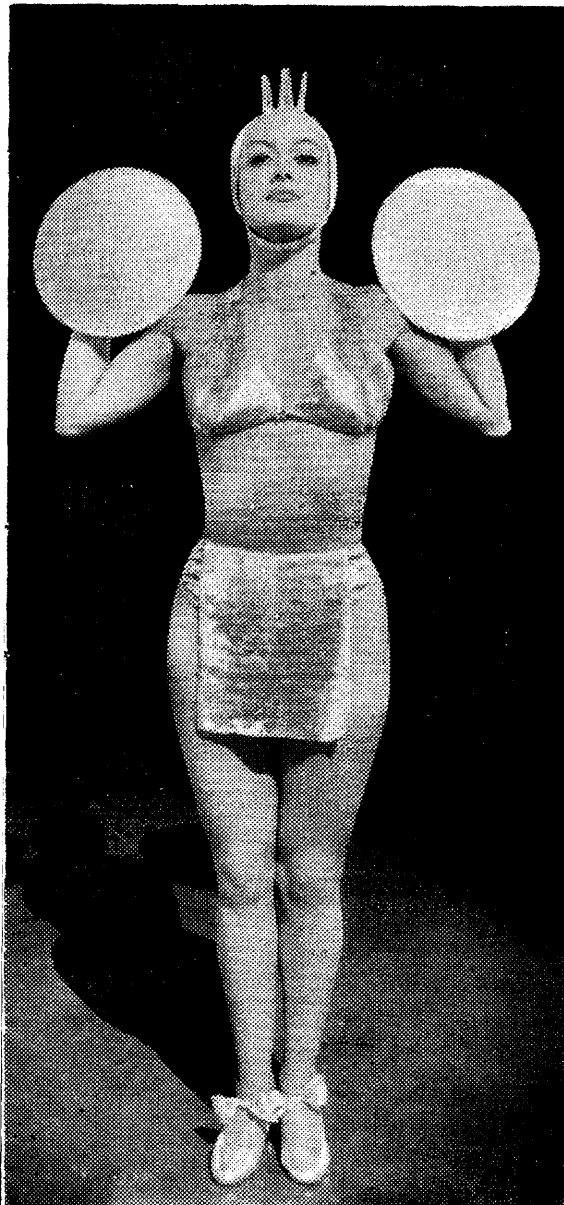
*

Moodne kortsude kõrvaldamine — raadiumi abil.

Üks Pariisi insener on leiutanud uue meetodi kortsude kõrvaldamiseks, ilma et tarvitseks seda läbi viia operatiivsel teel. Kortsude kõrvaldamiseks tehakse harilik prits, mis sisaldab eneses teatud osa raadiumi. Nahk muutub uuesti sirgeks ning kortsud kaovad. Terve protseduur kestab vaid 3—4 minutit, ning pidavat üldse väga mõnus olema. Leidur garanteerib tulemused juba 24 tunni jooksul. Ta on omas meetodis

niivõrd veedunud, et ta esimesele kliendile on lubanud tasuta ravi.

Teiselt poolt tarvitatakse ka raadiumi sisaldavaid näosidemeid, mis tugevasti on ümber pea seotud. Nende mõju seisab selles, et raadium n-n. „gamma-kiireid“ enesest välja kiirgab, mis paneb naha all asetseva vere kiiresti töötama, sellega andes näonahale tagasi tema endise elastsuse, kaotades mõne aja jooksul ka kortsud.

AVARY.

ARMASTUS ON ÄRI

NOVELLETT.

Noorkirjanik Gregoril ei olnud jälle raha. Juba tunde istus ta ühes väikeses kirjanike kohvikus tassi kohvi juures ning vaatas igatsevalt uksele, kas mitte ei saaks püüda kinni mõnd tuttavat või sõpra — ohvriks — kes nii suuremeelne oleks ning tema arve tasuks.

Keegi vanem, heasüdamliku väljanägemisega härra võttis ootamatult istet tema laua juure. Ilmnevalt näis ta kuuluvat inimeste liiki, kellele ei tee mingit raskust võhivõõraga alata kõige tuttavlikumat keskustelu. Ta viiski kõneluse Gregoriga paari lause järele asjadele, milliseid usaldatakse vast parimatele sõpradele. Selle vanahärra nimeks oli Burgerman, ta oli armunud... hõõguvalt, pääsmatult. — — — Armunud, nagu seda võib olla üks viieteistkümne ehk viiekiümne aastane. Ning omas ülevoolavas tunnetekülluses, mis sundisid teda kõnelema omast õnnest — tõmbas ta taskust välja rea pilte ning näitas neid Gregorile: Elissa õhturiietuses, Elissa supeltrikoos, Elissa igal pool ning igas poosis: istuv, seisev, naeratlev...

Gregor vaatles pilte väga tähelepanelikult, kinnitas, et leiab tüdrukku hurmavana ega valetanud mitte ükskord selle juures. „Ja, ja, minu Lisa on ilus! Ja armas on ta!“ Burgerman ohkas: „Ta on kunstnik! Neli nädalat on ta olnud Münchenis ning jääb terveks hooajaks sinna. Kahju, kahju! Ma kirjutan talle iga nädal. Aga mida ma kõike tema vastu tunnen, kui väga ma teda armastan... ma ei suuda talle kõike nii kirjutada, ma ei suuda kõiki neid tundeid muuta ilusateks sõnadeks ning paberile panna. Elisal näiteks on vasakul põsel väike, pruun ilus märgike, ent mina ei oska sellega midagi peale hakata. Mulle jääb see märgike lihtsalt märgikeseks. Aga ühele kirjanikule kujuneks see kõikide õrnuste ning hellituste varaaidaks. Sellepärast mõtlesingi, võib-olla leian mõne noore kirjaniku, kes mul iga nädal Elissale ühe kirja kirjutaks?“

Ta vaatas ootusrikkalt Gregorile.

Gregor ei kõhelnud silmapilkugi ettepanekus. „Palju teie maksaksite ühe sellise kirja eest?“ päris Gregor rahaahnel.

„Kakskümmend marka! Aga kiri peab tõesti õrnalt ning armsalt kirjutatud olema. Õigekeelsusest pole nii suurt lugu... Ma ise tarvitan võimalikult palju meelitussõnu! Ma ei tea, kas suudate seda?“

Gregor kutsus teenijanna, laskis tuua tindi ja sule ning kirjutas Elissale armastuskirja:

„Minu väike südamekene!

Istun üksi oma vaikes toas. Kaminas pragiseb tuli. Minu kirjutuslaua seisab su pilt ning mu mõtted on Sinu juures. Ei ole sõnu, et võiksin väljendada, mida ma kõike Sinu vastu tunnen

mu tuvike,“ jatkas Gregor. Pikapeale leidis ta armastajale omased sõnad. Ta silistas tema blondlokillist pead, kattis väikese märgikese vasakul põsel kuuma- de suudlustega, surus teda enese ligi, süleles teda ikka uuesti kuni kramp Gregori sõrmes sellele armukirjale punkti asetats.

Burgerman oli vaimustatud. Särades võttis ta kirja, ulatas Gregorile 20-margalise ning palus teda järgmisel reedel taas üht kirja Elissale kirjutada.

Nüüdsest peale kohtusid nad kord nädalas, ning Gregor kirjutas Elissale. Rahuldusega kinnitas Burgerman, et tema armastatu vastas talle nüüd palju korralikumalt ning omis kirjades õrnemaks ning tundeüllasemaks oli muutunud. Ta kirjutas vaid kirjutusmasinal, millega ei tahtnud nõustuda Gregor.

„Kas minu Elissa kirjutab käega ehk masinal, selle üle pole teil tarvis muretseda! Kes armastab siis Elissat? Teie või mina?“

Nii möödus pool aastat. Detsembris jäi kolm kirja Elissa poolt vastamata. Burgerman oli meeletu. Ta ilmus igal õhtul kohvikusse ning Gregor kirjutas igal õhtul Elissale. See oli üks väga tulutoov kuu.

„Ma leian vaid ühe seletuse tema vaikimiseks,“ ütles Burgerman ühel õhtul kohvikus — see oli vähe aega enne jõulupähi.

„Elissa ema on Münchenis ning kõrvaldab kirjad. Kas Teie ei sõidaks sinna asja korraldama, ühtlasi viiksite ka jõulukingi Elissale?“

Gregor nõustus meeleldi. Ning kahe päeva pärast ilmus Gregor ühte Müncheni pansioni ning päris Elissa järele. „Preiliga ei saa praegu kokku,“ vastas talle pansionipidaja, ning mõõtis Gregorit pealaest jalatallani.

„Preiil on küllaline!“

„Tema ema,“ küsis Gregor.

Pansionipidaja viskas Gregorile põlastava pilgu ning läks Elissale teatama võõra saabumisest.

Ei, ema ei olnud see kindlasti mitte, veendus Gregor, kui juhiti teda Elissa tuppa. Ukse juures komistas saabastele, mis kandsid nr. 46. Ka püksihoidjad, mis lamasiid põrandal, ei võinud mingil juhul kuuluda ema garderoobi hulka.

Varsti ilmus Elissa, blond lapsuke, näis aga ilmselt ebalahkena, kui Gregor talle tervitusi ütles Burgermanilt. Isegi suurepärase käeähe, mille ta tõi Burgermanilt kingituseks, ei parandanud palju tema tuju.

„Ma ei taha sellest mehest enam midagi kuulda!“ hüüdis ta. „Ma olen armunud, ning ei armasta teda enam! Lõpp! Tal ei pruugi mulle enam kirjutada!“

Gregor oli minestusele lähedal. Kui Burgerman enam Elissale ei kirjuta, kaotab ta oma teenistuse. Ei, seda ei või juhtuda! Ning ta palus Elissat, seda va-

nameest mitte õnnetuks teha. „Elissa,“ hüüdis Gregor meeletu, „ma appelleerin teie südamlikkusele! Ärge ajage teda mitte surma! Ta ei või ilma nende kirjadeta mitte elada! Need armastuskirjad, mida ta teilt omab, ning millised ta teile kirjutab, on temale trööstiks tema vanaduses!“

„Kirjutada ta võib mulle, aga ma ei vasta tema kirjadele.“

„Elissa! Neile ridadele peab vastama. Muidu ei ela Burgerman enam. Ma nõustuksin isegi neid kirju kirjutama Burgermanile teie eest!“

Sellega oli Elissa nõus. Inimelu ei soovinud Elissagi hävitada.

Gregor reisis Berliini tagasi ning korrespondeeris pool aastat enesega. Kirjad, millised ta kirjutas Burgermanile, said Elissa kaudu saadetud. Ta kirjutas kirjutusmasinal vastused, millised saatis Elissale, kes neile vaid alla kirjutas. Burgermani kirju ei avanud Elissa üldse, ta pistis need ümbrikusse — lissas neile künnemargalise ning saatis need Gregorile. Nii kestis see kuid. Gregor kolis vahepeal paremasse korterisse, ostis kaks ülikonda ja kui temalt küsiti, millest ta elab, vastas ta: „Ma elan armastusest.“

Aga ühel päeval... Burgerman oli Cora't tundma õppinud ning üllatas Gregorit ühel päeval teatega: „Elissaga tuleb lõpetada!“

„Teie võite Elissaga vahekorra lõpetada, härra Burgerman,“ lausub Gregor süngelt, „aga ma kinnitan Teile, et tütarlaps ei ela üle seda pettumust. Ta tapab enese!“

Selle peale naeris Burgerman valjult ning toorelt.

„Noormees, ma tunnen naise paremini. Lahkumiskirja Elissale kirjutate ma ise!“

Kolm päeva hiljem saabus Gregorile tagasi Burgermani lahkumiskiri. Elissa oli selle nagu harilikult Gregorile avamatult tagasi saatnud. Värisevate kätega avas Gregor ümbriku. Pidi see võimalik olema? Põlev Burgermani armastus Elissa vastu! Kirjutatud olid vaid mõned sõnad:

„Lõpp! Ma ei taha teist enam midagi kuulda!“

Burgerman.

N. B. Siinjuures lisan tšeki 2000 margale.“

Gregor pistis tšeki taskusse ning ei lasknud temast enam tõesti midagi kuulda.

HUMOR.

Lõunasöök. Assistent Beck on küllaliseks.

Värke Juku: „Aga isa, see on ju snitsel!“

„Muidugi, mu poiss. Mida soovid siis sina?“

„Kuid sa ütlesid ju täna hommikul emale, et meil täna lõunaks on üks lambapea!..“

*

„Ütle mulle üks suur mees aja-loost!“

„Koljat!“

*

300 aastat näitleja

Huvitavat Adolf Wohlbrücki elust.

Väike poiss ranitsaga käib kloostrikoolis, nagu paljud teisedki. Keegi ei oska teda teistest eraldada, kuigi ta täieliselt nende teiste hulka ei kuulu. Ka tema ise pole selles teadlik...

Ka ei murra ta selle üle pead, et ta mitte oma isa ja ema juures ei ela, vaid oma vanaema juures. Isa on alati reisil, ta rändab ühest linnast teise, ja tema ema saadab teda tema reisidel. Neilt saabuvad kirjad vanaemale, kuid väike Adolf ei saa neid oma kätte lugemiseks, ta ei tea, mis nendes seisab. Ta on seitsme aastane poiss, rahuldudes sellega, kui tal lubatakse kirja ümbrikult omale võtta kirjamargid. Margid pole alati kaugeltki ühesugused, ja tema koolivennad, kes samuti on suured markide kogujad, kadestavad teda nende markide pärast...

Mõnikord, kui ta ootamatult vanaema tuppa läheb, katkestatakse seal äkki elav kõnelus. Ta teab vaevalt, et tema isa on kuulnud artist — kloun, kes rändab linnast linna, tsirkusest tsirkusse, peagu iga öhtul mingitud, punaste plekkidega põskedel ja suure kititud ninaga. Kuid sellest ei tohi väike Adolf midagi teada, sest too kloun on sakslane, kaotades oma reisil kord oma südametappu Viini tütarlapsele. Tütarlaps võttis meest, kes lõbustas tuhandeid oma naeruga — tõsiselt. Tütarlaps ei hooli vanemate vastuseisust, kes kuuluvad Viini kodanlusele. Temast saab klouni naine ning rändab temaga linnast linna...

Neil on kaks last — poeg ja tütar. Vanaema tahab neist kasvatada „koralikke“ inimesi, mille tõttu lastest hoitakse kõik kaugel, mis võiks meenutada lastele nende isa, tema elukutses, igast pisimast sammust, mis võiks lastes äratada „artistivere“.

Üks aasta hiljem läheb Adolf oma ema juure Berliini. Adolf on väga musikaalne. Kolmsada aastat on Wohlbrückid näitlejad ja artistid olnud ja mitte kaugeltki halvad. Aasta hiljem astub ta Berliinis teatrikooli. Isa veri on temas ärgeanud...

Pärast teatrikooli lõpetamist õnnestus temal kohe sõlmida leping Saksa Teatriga. See oli suur tunnustus juba enne praktilist lavategevuse algust. Leping sõlmiti viieks aastaks, kus palk pidi tõusma kuni 500 kroonini kuus! See pidi kahtlematult valju vanaemagi Viinis mõtlema panema —!?

Leping jääb aga teostamata. 1914. aasta juunis ei aima ta veel millisel laval ta järgmisel hooajal mängib. 1914. aasta sügisel on ta üks neist miljonitest, kellel lambipalavik tekib, nä-

hes tuhandete hukkumist suurtükkide müüriks. Kaheksateist kuud on ta ohvitserina rindel prantslaste vastu, kuni langeb vangiks.

Seal on ta samasugune nagu kõik teised. Sellest ajajärgust on tal palju seletada, kuid ta vaikib. Kuid teater? Muidugi tehti seal ka teatrit ja tõeline näitleja oli seal kahekordse väärtsusega. Wohlbrück mängis vangilaagris sageli naiste osasid.

„Saksa Teater“ peab pärast demobilisatsiooni lepingut pikendama, kuid palju, väga, väga palju on Berliinis vahepeal muutunud ning ülesanded, milliseid talle pakutakse, on kõike muud, kuid mitte meelitatavad. Ta lükkab need võimalused tagasi ja sõidab Müncheni. Ehk on koguni kergem hoopis otsast peale alata...

Münchenis leiab ta omale partneri Hermine Körneris, kellega ta koos vallutab publiku südamed. Ta saab omale kordkorralt kandvamaid osi. Siis saabub film. Wohlbrück jääb sellest esialgu eemale. Ta vajab oma mängu jaoks publikut, elavat pealtvaatajat, kes järgmisel silmapilgul võib sattuda naeruhooгу, vilistada ja plaksutada — seda vajab Wohlbrück.

Pärast kuueaastast Münchenis töötamist suundub ta Dresdeni, kuid siin tabab teda terve rida pettumusi. Lõpuks õnnestub tal seal ühes väiksemas teatris esineda. B. Shaw' komöödias, kus esinedes ta vallutab Dresdeni. Kiri — ühes lepinguga — tulla „Riigiteatrisse“, — see oli Wohlbrückile oodatud tulemuseks. Ta mängib nii klassilisi kui ka salong-osi.

Kolm aastat töötab ta Dresdenis, siis kutsutakse ta Berliini. Nüüd tunneb Wohlbrück aja saabunud olevat suunduda filmi. Mida Wohlbrück ei suutnud leida tummfilmis, selle leiab ta nüüd helifilmis, mis pakub talle eduks häid võimalusi. Ta pühendab end ühel ja samal ajal nii teatrile kui ka filmile. Ateljees on enamuses öö-ülesvõtted, — töö kestab kuni hommikvalgeni. Kell kümme aga peab Wohlbrück taas teatris olema! Lõuna ajal jääb vaid paar tundi magamiseks. Öhtul etendus teatris. Pärast etendust ümberriietuda ja jälle olla ateljees...

Nii kestab see nädalaid.

„Ma lihtsalt ei suuda seda,“ lausub ta ühel päeval.

„Muidugi suudate! Kõike suudetakse mida tahetakse,“ vastab temale sõber suudetakse! suudetakse! suudetakse!

Gitta Alpar

Saabuvad esimesed filmid Anny Ondraga. „Baby“ on veel paljuil meeles. Ühel päeval teeb „Ufa“ ettevalmistusi „Valsisõjaks“. Lanneri osas esineb Hörbiger. Kuid Strauss ennast ei leita ega leita. Lõpuks mainitakse Wohlbrücki nime. Tema ise aga raputab selle peale pead. Ta sõdib vastu käte ja jalgadega, et lasta omale kasvada habe — ja nimelt vurrud. Johann Strauss — see tähendab vurrudega mängida. Lõpuks naeratab ta. Naeratab... viimast korda ilma vurrudeta...

Filmirahvas satub vaimustusse, kui nad näevad esimesi ülesvõtteid. Kuidas neist keegi selle peale ei tulnud varem?! See nägu otse karjus vurrude järele. Nii juhtuski, et Wohlbrück vurrud, millised ta kasvas ekstras Johann Strauss'i jaoks, alles jättis. Filmis „Maskeraad“ mängis ta joonistaja Heidenecki, kelles terve maailm tundis ära kuulsa Heidenecki. Tema partneriks oli Paula Vessely. Ta on uhke sellele filmile ja ka oma partnerile.

Viimane film Adolf Wohlbrückiga on „Mustlasparun“.

„Kas saab sellel edu olema, härra Wohlbrück?“

„Kindlasti! Ja vast suurim. Ja minule eriti, kuna siin avaneb mul kord võimalus näidata, et ma üksi kohane ei ole armastaja ossa, vaid väga hästi ka ühe mustlasparunina esineda võin.“ Ja tõesti — Adolf Wohlbrück ei ole mitte üks tüüp, ega üks nägu, temas on palju nägusid, palju tüüpe — vast samapalju, nagu neid suudab luua reaalne elu.

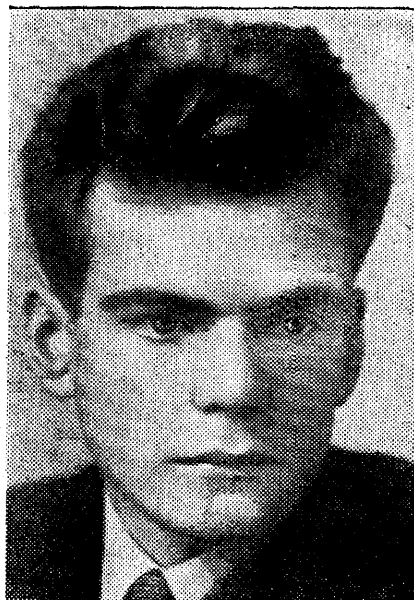
«FILM JA ELU» poolt korraldatud «FILMIVÕISTLUSEST»

OSAVÕTJAJD PILDIS

Tutvustame ka „Huvitava Filmisfurnaali“ lugejaid selle laialatusliku võistlusega. Praegu jätkub filmivõistlus „Film ja Elus“ suure hooga. Pärast võistluse lõppu korraldatakse hääletus, kus esikohtadele tulejaile on ettenähtud rida väärtuslikke auhindu.

Eriliselt kõrged auhinnad „Film ja Elu“ lugejaile – hääletusest osavõtjaile. – Jälgige filmivõistlust „Film ja Elus“.

Brown Pärnust

Kadastik Narvast

Ilona Dilljandist

Rekord Tallinnast

Etsimi Tartumaalt

Nancy Dilljandist

Friedrich Tartust

„Dilmne, Dikling“ Tallinnast

„Lea“ Tartust

„Miksy“ Pärnust

„Lexy“ Läänemäalt

„Ilmatar“ Pühajärvelt

„Ester“ Tartust

„Ben“ Tartust

„Loulou“ Sakalast

„Mongol“ Pärnust

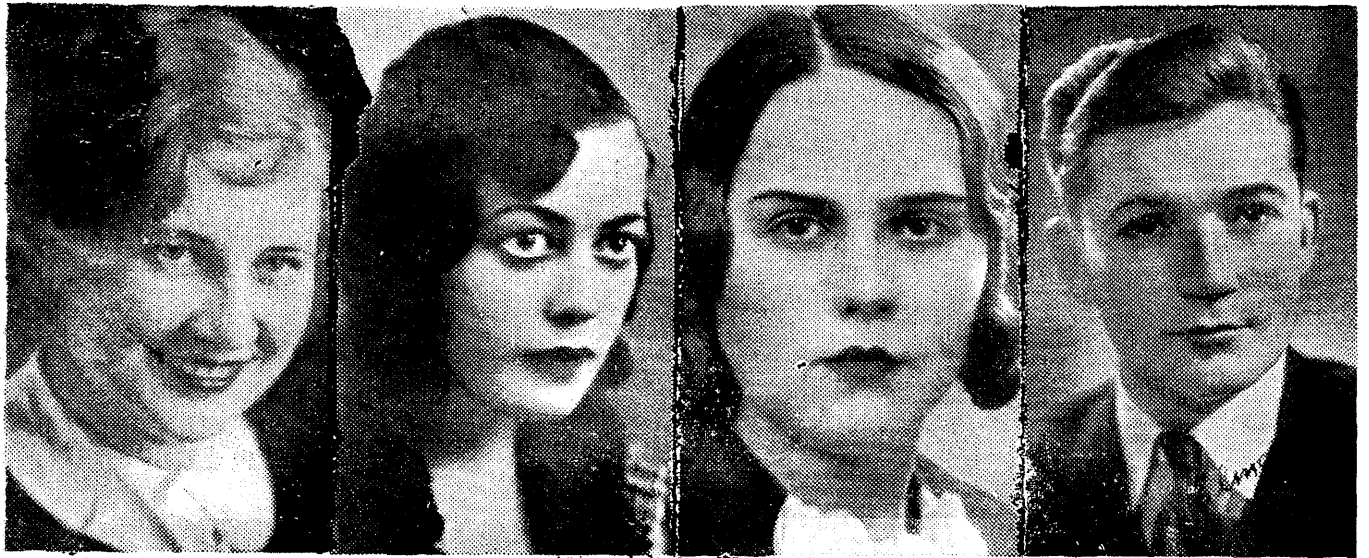
„Levy“ Viljandist

„Küllike“ Narvast

„Sjella“ Tartust

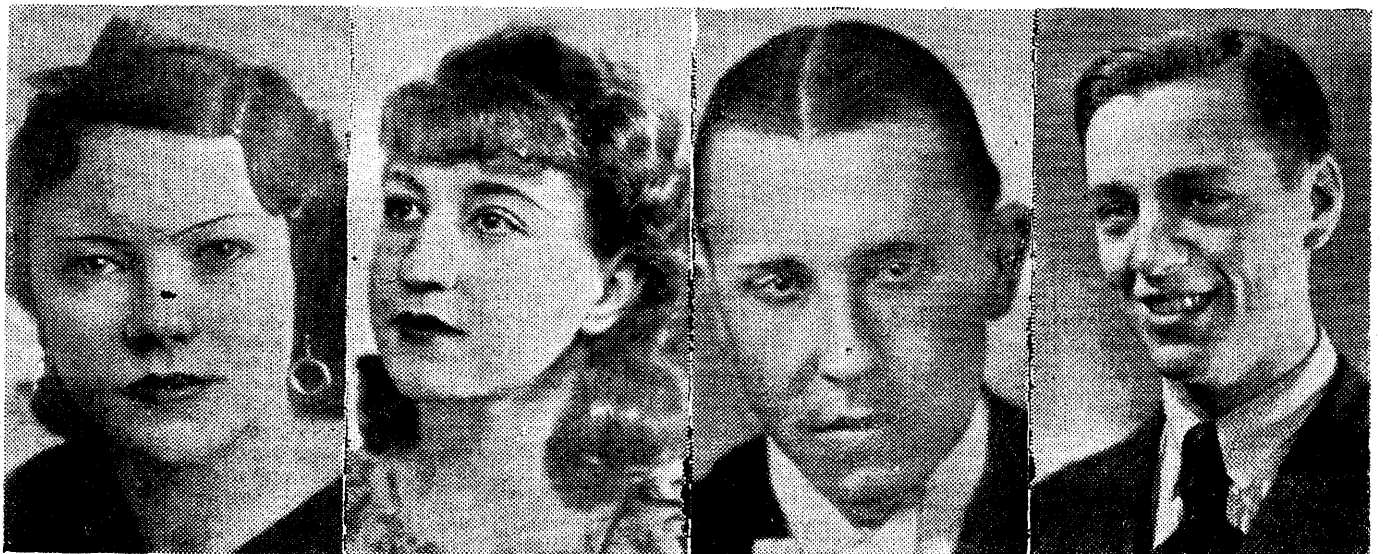

„Fata“ Narvast

„Evy“ Saaremaalt

„Karin“ Pärnusi

„Dirupoeg“ (Taaralinnast)

„Aino“ Pärnusi

„Gerda“ Tartust

„Billy“ Sindist

„Boby“ Rakverest

„Harry“ Pärnusi

„Raja“ Mõisaküllast

„Jane“ Tallinnast

„Cumelind“ Saaremaalt

„Camilla“ Tallinnast

„Janet“ Viljandist

„Ita“ Tallinnast

„Derby“ Narvast

„Maail“ Vändrast

„Ossy“ Koerust

„Doddy“ Tallinnast

„Bajadeer“ Tarvast

„Juan“

„Daisi“ Pärnust

„Cuule“ Jõgula

„Nelly“ Valgasi

„Danapoiss“ Viljandist

„Asta“ Nõmmel

„Zappik“ Tallinnast

„Maret“ Mõlsakülast

Nelu Peferimaalt

„Kaira“ Tartust

„Sigrid“ Tallinnast

„Jenny“ Dalgast

„Tiivä“ Tallinnast

„Hensy“ Pärnumaalt

„Triklmeister“ Mürjamaalt

„Inge“ Tallinnast

Intervjuu iluarstilt.

Millised on tavalised iludusvead?

Sagedasemad põhjused on kortside kõrvaldamine. Selleks kõrvaldatakse üleliigne nahk kas põskedelt, lõualt või silmade alt. Nahk venitatakse sirgeks. Nii omab inimene mitmekordselt noorema ilme. Noorendamist ihkajate vanadus kõigub harilikult 40—55 aasta vahel. Nõudeks, on et pärast operatsiooni ei tuleks ette nälgimist, ega liigsöömist. Operatsiooni mõju kestab 2—3 aastat. Siis tuleb jälle läbi viia uus operatsioon. Mis puutub armidesse, siis ilma armita pole võimalik ühtki operatsiooni läbi viia. Kust nahk ära lõigatakse, jääb ikkagi arm järele. Peab vaid hoolitsema, et naha kinniõmblus sünniks võimalikult peenelt, ja võimalusel neis kohtades, mis on varjatud.

KAS ON VALU OPERATSIOONI PÜHUL?

Arst võib kindlasti lubada, et operatsiooni kestvusel ei tunne patsient mingit valu. Nahk muudetakse sissepritsimistega tundetuks, ning opereeritav võib operatsiooni kestvusel jutelda, magada või koguni hoopis millegist muust unistada. Pärast operatsiooni tekib loomulikult tavaline haavavalu, mis aga ei

kujune mitte suuremaks kui seda tunakse pärast väljatõmmatud hammast. Ka selle valu vastu leidub mõjukaid arstimeid. Kuu kestab operatsioon? Ühe hea tunni. Kas tarvitseb jääda haigemajja. Mitte iga iluoperatsiooni juures pole see vajalik. On juhuseid, kus patsiendid veel samal õhtul on läinud kas seltskonda või teatrisse. On ju kiustus proovida oma uut nooruse mõju...

Esimesel päeval pärast operatsiooni paistavad patsiendi silmad vähe ebataavalised, mis aga möödub 24 tunni jooksul. Hea operatsiooni puhul ei muutu näoilme kunagi. Miimika jääb alati alles, ning nägu ei muutu sellepärast maskiks.

KUIDAS OPEERIDA, ET MÖLEMAD NÄOPOOLED JÄÄKSID SARNASEIKS?

Esitaks peab teadma, et üldse ei leidu inimest, kes oleks näolt täiesti sümmeetriline. Arst peab aga enne operatsiooni mõõtma nagu rätsepp, kuipalju ta üleliigset riidet maha lõikab. Siis ei juhtu kunagi üllatusi.

Joan Crawford

Jean Harlow

KUIDAS MÖJUB OPERATSIOON PATSIENDILE.

On otse imestustäratav, millesed suured hingelised muutused toob enesega kaasa mõni väike operatsioon. Kujutlege omale ette, et teie liigute ühes halvastiistavas kleidis. Veninud nahk on samasugune halvastiistav riie, ning sageli jutustavad patsiendid enesetunde tõusu juba siis, kui nad tunnevad, kuidas nende nahk näol pinguli tõmmatakse. Teadmine, noorem ja värskem väl-

(Järg lhk. 24)

Vahetatud pühakuju

Härra Peplov ja tema naine Kleopatra seisid ukse taga ja kuulasid tähelepänelikult. Ukse taga, väikeses saalis, oli parajasti armastuse avaldamine, nende tütre Natašenka ja linnakooli õpetaja Štšupkini vahel.

„Näkib! — sosistas Peplov, värisedes kannatamatusest ja hõõrudes käsi. — Vaata ometi, Kleopatra, kui algab jutt tundmustest, siis jalamaid võta seinalt pühakuju ja lähme õnnistama neid!..

Sattume peale. Pühakujuga õnnistamine on õilne ja kindel, kui aamen... Ega ta siis pääse meie käest, kaebaku kas või kohtusse.

Ukse taga käis parajasti järgmine kõnelus:

Jätke oma vigurid — ütles pedagoog, süüdates tikku vastu ruudulist püksisäärt. Pole teile kirjutatud kirju.

„Noh, nagu ma ei tunneks teie käe-

kirja!“ Naeris tütarlaps, maneerikalt kihistades ja, koketselt vahetevahel vaadates peeglisse. „Ma tundsin kohe! Olete veider saks! Ise olete ilukirja-õpetaja, kuid kirjutate selliseid varesjalgu. Kuidas õpetate teisi kirjutama, kui teil omal halb käekiri.“

„Hm!.. See ei tähenda midagi. Ilukirjas pole tähtis käekiri, vaid oluline on et õpilased poleks hajameelsed. Mis tähendab käekiri — tühi asi! Nekrasov oli suur kirjanik, kuid häbi on vaadata, kuidas ta kirjutab. Tema tööde kogust võib näha ta käekirja.“

„Ja, see oli Nekrasov, ja see siin teie... (ohkamine). Kirjanikuga abieluksin kohe. Ta kirjutaks mulle alati luuletusi mälestuseks...

„Kui soovite, võiks ka teile luuletusi kirjutada.“

„Millest te võiksite siis kirjutada?“

„Armastusest... palavatest tunnetest... teie ilusatest silmadest. Kui loete, siis üllatute. Pisargi tuleb silmi. Ja kui kirjutate teile poetilise luuletuse, siis annate oma kätt isegi suudelda.“

„Küll on tähtis asi! Suudelage kas või praegu!“

Štšupkin tõusis üles ja punnis silmadega, haaras pehme, lihava, odava seebi järele lõhnava käe.

„Võta seinalt ruttu pühakuju,“ — närveeris Peplov, lükates naist küünarnukiga, kahvatu ärritusest. „Noh, lähme. Ruttu!“

Ja hetketki viivitamata, Peplov avas ukse.

„Lapsed...“ kogeles ta, tõstes käed ja pilgutades vesiseid silmi. „Jumal õnnistagu teid, mu armsad lapsed... Elage... Saagu teid nagu liiva mere ääres...“

„Ja... ja... mina ka õnnistan teid...“ ütles ema nuttes õnnest. „Olge õnnelikud, kallid! Oo, teie võtate meilt armsa aarde!“ — pööras ema peigmehe poole. „Armastage siis mu tütart, hoidke teda hästi...“

Štšupkinil jäi suu ammuli hirmust ja hämmastusest. Vanemate pealetung oli nii ootamatu ja julge, et ta ei saanud lausuda sõnagi.

„Olen sisse kukkunud! Mind on ümber piiratud!“ — mõtles ta, olles hirmust sõnatu. „Nüüd oled puuris, vennas! Ega vabanegi!“ Ja tema kumardas oma pea alistavalt, nagu sooviks öelda:

„Võtke, olen kaotanud!“

„Õnn... Õnnistan teid... jatkas isa ja hakkas ka nutma. „Natašenka, mu tütreke... tule mu kõrvale... Kleopatra, too siia pühakuju...“

Ent siin järsku isa lakkas nutmast ja näkku tuli viha:

„Ogar!“ — ütles ta vihaselt naisele. „Oled sa küll lambapea. On see siis pühakuju?!“

„Oi, jessuke! oi, jessuke!“

Mis juhtus? Ilukirjaõpetaja tõstis kartlikult silmad ja nägi, et on päästetud, sest ema oli suure rutuga võtnud pühakuju asemel seinalt kirjaniku Lašetšnikovi portree. Vana Peplov ja ta abikaasa Kleopatra seisid häbipuna näol ja põlved koos, ilma et oleksid teadnud mida teha ja ütelda. Pedagoog aga kasutas selle silmapilgu ja lasi jalga.

AFORISME.

Naistega on võimata vaielda. Nad haavuvad sügavasti, kui märgitakse ära nende ebaloogilisus. Nad kuuluvad tunde-sühholoogia alale, nad otsivad lähendusi fantaasiast ja müstikast.

*

Kõige parem on uks, mis ei krääksu ja naine, kes vaikib.

*

Marlene Dietrich

IDEAALNE abielunaine ...

**Döite end kafilematul
pidada ideaalseks abi-
elunaiseks kui omate
kõik toodud omadused.**

... ärkab hommikul esimesel ärataja tirisemisel, ning paneb selle kohe seisma, et oma meest mitte äratada.

... läheb tasa vannituppa, kõrvaldab näolt öökreemi, puuderdab ning korraldab oma soengu.

... kaunistab hommiklaua lilledega, ning hoolitseb, et värsked ajalehed oleksid kohal.

... äratab mehe õrnalt ja armastusväärselt, püüdes mõista, nagu oleks mees näinud halba und.

... ei esita talle enne ühtki küsimust kui ta põsemisega ning raserimisega valmis on.

... söögilauas ulatab talle võileivad, et ta võiks süüa, ilma et tal tarvitseks lehelugemist söögi ajal katkestada.

... ei ilmu kunagi oma mehe ette tuhvlires ega köögipöises.

... viskab vahetevahel silmad kella, et mees mitte bürosse hiljaks ei jääks.

... küsib temalt enne lahkumist, millist oma lemmiktoitudest ta soovib

... vabastab end oma pikkadest tele-
saada lõunaks.

fonikõnedest sõbrannadega ajal mil mees on büros.

... on kokkuhoidlik oma garderoobi-
ja tualetikuludes.

... hoiab oma riided korras, et ta tunni aja pärast võik sisege reisi ümber ilma ette võtta.

... kaalub niisama palju kui Lilian Harvey.

... naerab südamest jutu ehk anek-
toodi üle, mida talle mees jutustab
seitsmendat korda.

... tuleb alati oma majapidamisra-
hadega välja.

... tal pole midagi selle vastu kui mees talle majapidamisraha annab „osamaksudes“.

... ei tee sellest küsimust, kellega tema mees tantsib.

... vastab rõõmsalt kui mees telefo-
neerib, et tuleb lõunale kolme sõbraga.

... ei kaota taskurätte, võtmeid, shirme ega kindaid.

... ei pööra tähelepanu sõbrannade kõnelustele.

... ei kannu mitte igas seltskonnas ette oma lemmiklaulu „Kas tunned maad...?“

... võtab tema asjadest osa, aga ei sega end kunagi nendesse.

... ei küsi mitte iga silmapilk, kas ta teda armastab.

... ei jutusta temale mitte, et tema müts on vana kui ta oma sõbrannat näeb tänaval uue mütsiga.

... varustab oma kodu mitme tuha-

Brigitte Helm.

toosiga ning ei saa kurjaks kui mees kasutab ühel öhtul kõiki.

... tuletab ohates meele, et neil puudub veel ikka tolmuiimeja.

... ei kahtle kunagi oma mehe paljuis õhtustes istungeis ega konverentsides.

... on alati suurepärase meeleolus.

... esitab alati oma mehele tasumata arved alles pärast sööki.

... ei korista kunagi oma mehe kirjutuslauda.

... omab alati tagavaraks mõned kraenööbid.

selt kui mees teretab temale tundmatuid daame, ning lisab, et need näevad väga toredad välja.

... jääb voodisse vaid siis, kui ta elukardetavalt haige on.

... palub teda tungivalt voodisse jääda isegi siis kui ta paar korda köhib.

... hüüab ikka „kui huvitav“ kui tema mees raadiot kuulates jõuab jaamani mis hulub.

... riietub kümne minuti jooksul ümber, kui mehel tuleb äkki idee minna teatrisse.

... ei hakka kunagi, kui ta on mütsis ja mantlis ning kui auto otab ukse ees, otsima oma teatripikksilma, ehk järele vaatama, kas kuldkalad ehk ei vaja värsket vett.

... leiab et 43. rida põrandal on teatris kõige parem kui ta teab, et mees on selle kokkuhoiu mõttes valinud.

... ei lase enesele valmistada sügava dekolteega teatrikleite, kuigi ta mees teatris leiab, et sellel ehk teisel naisel on ilusad õlad.

... teeb ettepaneku väljamüükide ajal jalutuskäikudel hoiduda ärilinnaosadest.

... ei vaidle vastu kui mees peab liig kalliks tema ettepanekut, juua kohvi restoraanis.

... kuulab tundide kaupa kui mees räägib omist äriasi.

... läheb vara voodisse kui mehel on öhtul istung.

... ei saa kurjaks, kui ta öösel kell 1 telefoneerib, et ta teda ootab baaris.

... kinnitab iga õhtusuundluse juures, et ta on õnnelikum abielunaine ilmas.

Üliagar võimumees.

Tahaksin pajatada ühest võimumehest, kes üldse väga veider ja imelik subjekt, muide ülemus.

Kahju, väga kahju, et ei mäleta millises linnas elutses too isik. Omal ajal kirjutati sellest ülemusest Harkovi ajalehes. Linnas, kus elutses too saks, olen unustanud — aukline on mu mälu. Ent pelegi see oluline, las kodanikud ise tunnevad ära oma päevakangelase. Teda nimetati Droschkiniks.

Juhtumine ise leidis aset ühes väikeses linnakeses, või õigemini alevikus.

Oli pühapäev. Kujutlege: väljas oli kevad, päike säras vallatlevalt. Terve loodus, nii öelda, tärkas taas. Kodanikud on valgunud tänavaile ning jalutavad kõnniteil. Teiste hulgas jalutab ka kohaliku miilitsaülema abi seltsimees Droschkin oma abikaasaga. Naine on sikene, käes vihmavari ning jalas kallid.

Jalutavad nad tänaval armsasti, ikka käealt kinni. Jõudnud endise Riigikassa uulini nad järsku peatuvad ja üllatavalt näevad — kõnniteel jalutab siga. Päriskas raskendab, nii oma puuda seitse. Ja tont teab kust ta kõnniteele pääsis. Fakt on praegu see, et ta patseerib kah kõnniteel, seega rikkudes avalikkuse korda ja rahu. Ja nagu kiuste ilmub sel hetkel kohale seltsimees Droschkin oma naisega.

Issand halasta! Võib olla ei paku sea nägemine Droschkinile tõesti mingit naudingut. Jõudepäeval vaatleks meelsamini ilusamat looduspilti. Nüüd aga peab vaatlema siga. Issand! milline ettevaatamatus sea poolt. Ja kes seda tõbrast tänavale lasi tulla. See on ju — sigadus! Seltsimees Droschkin oli äkilise, valju iseloomuga. Vihastus ikka ägedalt.

„Kes on selle sea omanik?“ karjus ta, „olge head — likvideerige ta.“

Möödaminejad jahmatasid ning vaikusid.

„Mis kõik ei sünni siin päise päeva ajal. Sead nühiivad möödaminejaid. Ei saa sammu teha. Vaat, teen ta revolvriga kohe tühaks ning võtabki seltsimees Droschkin taskust revolvri. Publiku keskel on märgata paanikat. Mõned kogenumad, suurema sõjastaasiga panid kohe plehku kuuli kartusel.

Hetkel, mil ülem tahtis põmmutada hulkuvat siga, segas ta abikaasa end vahele.

„Peetrike,“ ütles ärdalt, „ära põmmuta revolvrilt. Võib olla ta kaob isegi kusagile värava alla.“

Mees vastas vihasele: „See pole sinu tsiviilasi — vaiki parem. Ära sega end vahele miilitsa tegevuses.“

Järsku ilmus värava alt väheldane eidekene, tuli kõnniteele ja nagu otsis midagi.

„Oh sa, jessukene — vaat seal ongi mu seakene. Ajan kohe siit minema.“

Seltsimees Droschkin rahustus veidi. „Ah, siis nii, see on sinu siga. Pane tähele, lasen talle kohe kuuli pihta ja sind ennast saadan jaoskonda. Vaatame, kas lubad veel seal hulluda.“

Siin segas end abikaasa jällegi vahele.

„Jumala pärast, lähme, Peeter, sest muidu hilineme lõunale.“ Haaras mehe varukast kinni, et lähme. Miilitsaülem kahvatus otse vihast.

„Ah sina segad end miilitsa tegevusse ja korraldustesse. Arreteerin sind paugupealt.“ Vilistas ning varsti ilmuski signaali peale kordnik.

„Võtke see kodanik ja viige ta jaoskonda.“

Võttis siis kordnik ettevaatamatu naise ja talutas ta jaoskonda.

Pealtvaatajad vaikisid. Palju aega istus abikaasa miilitsajoskonnas ja millised olid perekonnatülide järellained — seda muidugi meie ei tea.

Huumor. ≡≡≡

„Olen rõõmus, et sul õnnestus filmis enesele saada osa! Räägid sa seal palju?“

„Kahjuks peagu mitte midagi. Mängin abielumeest!“

„August, kust sa õieti oled võtnud sellise kombe, nii hilja koju tulla?“

„See komme on päritud sellest ajast, kui sa olid veel neiu ja kui sulle küllaskäike tegin.“

Noormees (arstile): „Kas pole parem kui ma mõneks päevaks voodisse jään?“

Arst: „Jätge parem mõneks ööks voodisse!“

„Kui sa tüdi Idat ei suudle,“ ütles ema Peetrikele, „lähed otsekohe voodisse!“

Peetrike: „Head ööd, ema!“

Temake: „Sa võiksid loomadelt õppida: need ei joo kunagi muidu, kui neil pole jünnu!“

Tema: „Ka sina võiksid loomadelt eeskuju võtta, need ei lobise kunagi, isegi mitte süis, kui neil midagi on öelda!“

„Nii, ma poeg, antipoodlased (inimesed, kes elavad meie suhtes maakeva teisel poolel) lähevad voodisse kui meie üles tõuseme.“

„Kas isa on ka antipoodlane?“

Haige, kes lamas paranematult juba pikemat aega voodis, ütles ägedasti oma arstile:

„Teie olete mind juba pikemat aega arstinud, härra doktor, kuid see vole midagi aidanud. Ma paluksin teid, minu haigusse suhtuda tõsisemalt, ja teda nüüelda kõigi juurtega hävitada.“

„Seda teen ma kohe,“ vastas arst naeratades, haaras voodi alla ning tõi sealt nähtavale poolelitühjendatud veinipudele ning purustas selle vastu voodit. „Nüü,“ lausub ta rahuldusega. „Ma usun et ma olen nüüid haigust haaranud juurtest.“

Ilse oma mehele: „Tead, kui vastutulelik inimene on meie uus naaber, pr. Kippel; ta palus eila, et lubaksin temal oma rasva sees mõne koogi küpsetada, ja selle eest ta lubas minul täna terve kilo pekki, oma kapsaste sees ära keeta.“

Professorite vaheline jutuaajamine. „Olite teie see, armas kolleeg, kes möödunud aastal suri, või oli see teie vend?“

„See olin arvatavasti mina, sest minu vend elab, nagu ma tean!“

„Õnn, et teie minu juure olete tulnud, härra Lehiste — oli ilim aeg!“

„Seda mõtlen ka mina, härra doktor — tänapäeval vajavad kõik inimesed raha!“

Helmut on isaga jahil. Jänes jookseb mööda. Isa hüüab:

„Nüüid jäneseke, tee oma testament!“ ja tulistab.

„Jänes pistab jooksu nagu võib. Helmut arvab: „Näed, ta ruttab juba kürest notari juure!“

Millised on tavalised iludusvead?

(A'g. lhk. 21.)

ja näha, muudab sageli inimese ühekorraga teiseks. Rusuv meeoleu kaob. Eduks vajab iga inimene head enesetunnet.

KAS ON OPERATSIOONIGA SEOTUD HÄDAOHUD?

Igasugused rasked komplikatsioonid on täiesti võimatud, kui operatsioon on läbi viidud asjatundlikult. Loomulikult ei või patsientidele liig palju lubada. Arst, samuti kosmeetik, peavad end teatud liiki patsientide eest hoidma. Need nõuavad sageli liig kaugele ulatuvaid operatsioone enese näo muutmiseks, mis pole üldse läbiviidavad. Nad jooksevad sageli ühe arsti juurest teise juure. Neile

ei või arst kunagi järele anda. Kosmeetika-kirurg või n.-n. iludusarst peab omama suure vastutus- ning kohusetunde. Ta ei tohi kunagi operatsioone ette võtta, mille tulemused on ebakindlad, küsitavad ning ebatõenäolised.

KES LASEVAD END TAVLAISELT OPEREERIDA?

Tänapäeval on ilu ning nooruslik väljanägemine eriti hinnatud. Kosmeetilised operatsioonid ei kuulu enam luksuse operatsioonide hulka. Patsientideks on tavaliselt elukutselis töötavad naised — ent mitte vähesel arvul ka mehi, kes vananedes kannatavad samasuguste hingeliste komplikatsioonide all nagu nainegi.

KALASTAJAD

Andergest einetas täna hommikul mägestikuhotellis kiiremini kui ta tegi seda tavaliselt. Tasane, soe vihm langes peagu hääletult terrassile. Järv paistis kangel helerohelise virvendisena. Üks õige ilm ühele kirglikele kalastajale. Juba kavatses ta üles tõusta ning mööduda kerge peanoogutusega kellestki hiljutisest hotellituttavast, kui äkki pöördus tema poole keegi daam.

„Kas teie ei võtaks ka mind kaasa, härra Andergest?“

„Kuhu?“

„Järvele. Mul on õngitsemistarbep valmis.“

„Meeleldi... väga hea meelega...“

Andergesti näost ei võinud küll neid viimaseid sõnu lugeda, millised lubasid kaasasõidu tollele noorele daamile. Talle meenus ebamääraselt, et daami nimi oli Ursula ja et ta temaga eile ballil oli tantsinud. Tants oli tantsitud juhuslikult, kuna daam oli asunud Andergesti laua ligidale. Andergestile ei meeldinud kalastuskaaslased, pealegi kui tegu oli daamidega. Kuid hoolimata sellest korras ta austavalt: „Meeleldi. Läheme.“

Kaks tundi olid nad juba istunud kitsas paadis, õngeridvad rippusid kurvalt tuule vaikuses ja ka mõlemate inimeste vahel oli vaikus aset leidnud, mis nii lähedane oli järve vaikusele.

„Milliseid kalu eelistate püügiks,“ küsis Andergest lõpuks.

„Ühtki. Üldse mitte.“

„Ühtki?“

„Leian, et õngitsemine on kohutav.“

„Aga!...“

„Miks vaatate mulle nii imestunult? Andergest painutas end naeratades tagasi. „Usute teie, et ma olen teiega selleks järvele sõitnud, et õngitseda?“

„Loomulikult... muidugi.“

„Teie olete suurepärane inimene, härra Andergest,“ ütles ta, „tõesti, teie olete väga armastusväärne, teie meeldite mulle tõesti, aga naisi teie ei tunne.“

Andergest tõmbas õnge veest ja heitis selle uuesti laias kaares vette.

„Ja teie usute,“ ütles Andergest lõpuks, „et ma nüüd, pärast teie armastusväärseid soov...“

„Ma ei usu seda. Aga ema usub.“

„Teie ema?“

„Ja. Ema tahab mind panna mehele, seepärast olemegi siia sõitnud. Teie, härra Andergest, meeldite pööraselt emale. Teie olete rikas, meie oleme vaesed. On selles siis midagi ebaloomulikku, et ema kiiresti õnged ostis ja mind teiega järvele saatis?“

Andergest vaatas hämmastunult Ursulale.

„Mind hämmastab teie avameelsus.“

„Teil ei tarvitse imestuda. Kui ma ema plaaniga oleksin nõustunud, oleksin loomulikult vaikinud.“

„Täna teid aumeheliku otsekohe- suse eest. Nii ma ei meeldi siis teile?“

Tüdruk tegi tõsise näo.

„Teie meeldite mulle — esimesest päevast, pilgust kui teid nägin. Ainult ma ei usu, et tänapäeval mees abiellub tüdrukuga seepärast, et nad kord ühes on läinud kalastama. Ema vaade on vananenud. Ometi tegi ta kõik ettevalmistused oma plaani läbiviimiseks. Näete teie seal ülal mäeharja? Seal istub ema ja jälgib meid. Näete seal kõrkjais väikest paati? Seal ootab isa, ja kui kõik ei peaks siin aitama, pean ma täpselt kell 12 — kui kellad löövad — vette langema. Teie päästate mind, asetades oma käsivarred ümber minu kaela. Ema ja isa lähenevad paadis — terve situatsioon — teie mõistate...“

„Ja miks teie ei tee seda? Miks räägite kõik mulle?“ Andergest kõhkleb.

„Ma ei taha oma õnne — ma olen seda kõike endale teisiti ette kujutanud,“ Ursula katkestas, „ma olen liig rumal — ma usun veel armastust.“ Ta pea langes ning kerge puna tõusis pal- geisse.

„Kahju,“ ütles Andergest, „võib-olla oleks kavatsus õnnestunud.“

„Valega? Mitte kunagi!“

Andergest aetas oma käe Ursula ümber ja tõmbas ta endale ligi.

„Mis teie teete? Kui meid mamma näeb — teie teate ometi...“

Andergest suudles Ursula avatud huuli.

„Ema usub, et tal oli õigus,“ ütles Andergest. „Ma olen rõõmus, et olen leidnud nii avameelse naise. Ja kui teie ei leia seda liig naeruväärseks, teen teile esilduse — saada minu naiseks.“

Hotellis ootas Ursula perekond kannatamatult Ursula saabumist. Ikka läks ema terrassile. Lõppeks kerkis Ursula valge kleit hekkide vahelt nähtavale. Ema jooksis talle vastu. „Kuidas muretsesime sinu pärast, mu laps! Kus sa olid?“

„Järvel. Kalastasin Andergestiga.“

„Meie kartsime, et sinuga on ehk midagi juhtunud.“

„Midagi ongi juhtunud.“

„Mis?“

Ursula naeratas. „Kihlusin hilja aja eest.“

Ema ehmus. „Kihlatud? Kellega?“

„Andergestiga. Ta läks lillekaup- lusse, et siis teilt minu kätt paluda.“

Ema raputas uskmata pead.

„Aga sa tunned teda ju alles eilsest saadik? Kuidas juhtus kõik see nii kiiresti?“

Ursula sädeles:

„Ma jutustasin temale ühe väikese lookese, mis talle meeldis.“

„Ma tahan teie tüdart kätel kanda, ma tahan tema väiksemad soovid tema silmadest lugeda —“

„Kahitlematult! Aga suured?“

„Kuidas mu naine alati ukse kinni lööb! Nagu oleks konduktori tütar!“

„Mida võtsid siis vargad teie juurest kaasa?“

„Schnepperi, vahikoera ning alarmi- kella!“

„Kuidas läheb äri?“

„Kui sa annad oma ausõna, minu käest mitte raha küsida, siis väga hästi!“

„Teie beebi pidavat väga andekas olema?“

„Otse muinasjutuliselt! Ta mängib juba nüüd neljakäelisi tükke ühe sõr- mega!“

„Hea, teie võite minu tüdregaga abi- elluda! Aga seda tahan ma teile öel- da, et enne minu surma ei saa ta mi- nult mitte senti!“

„Loomulikult, härra kaubandusnõu- nik, ma abiellun teie tüdregaga armastu- sest... ja muide... ega teiegi ei ela igavesti, härra kaubandusnõunik!“

Temake: „Jääd sa kauaks välja või tuled vara koju?“

Tema: „Kui ma kauaks välja jään, siis tulen ma ikka vara koju!“

Aga, Konrad, sul oli ju toatüdruk, ning nüüd pesed sa ise!“

„Abiellusin oma toatüdrukuga!“

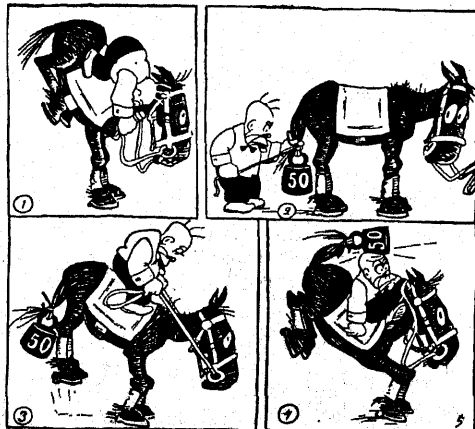
Tema: „Ma tahaksin sulle midagi kinkida, Helene! Millal on su sünni- päev?“

Temake: „Millal, sa ise soovid, kal- lim!“

Väike Peeter.

Isa: „Ema ütles, et sa olevat tä- na jälle ebaväisakas olnud, Peeter.“

Peeter: „Oma vahel öeldud, isa, emal on midagi meie vastu! Eile ütles ta tädile, et ma olevat täpselt nagu sina!“

Adamson sõidab peru hobusega.

Huumor.

Arst (talupojale, kes liiga palju on juure võtnud):

„Teie olete liiga tüse. Ma kirjutan teile dieedi.“

Tahunik: „Tuleb seda enne või pärast sööki sisse võtta?“

*

„Preili Erna, kui teie vette kulkcute, ja kui ma teid päästan — annaksite teie mulle oma ja-sõna, kui ma siis teie kätt paluksin?“

Erna: „Peab siis selleks tingimata vette kulckuma...?“

*

Ühelt vanalt neegrilt Ameerikas küsiti, millised kanad on parimad. Neeger vastas: „Kõikidel on omad paremused! Valgeid on kerge leida aga musti on selle eest kerge peita.“

*

Kaitsja: Kaebealust ei või süüdi mõista! Uuri ei olnud temal mitte, seda ei leitud mitte tema juurest kuigi seda otsiti. Seda ei olnud tema taskus, seda ei olnud tema saabastes... nüü-siis, kus ta oli?

Kaebealune: „Ta oli minu mütsis!“

*

Jean Harlow.

Jeanette Mac Donald.

Huvitavas »Filmishur-naalis« esinevad järgmiste suuremate filmiühingute: Metro-Goldwyn Mayer'i, Ufa, Paramounti, Ars-Filmi, Atlantic'u ja Tormoleni filmitähed.

Kevadmoed vallutavad.

„On neid siis palju?“ küsite teie imestunult. „Kui on neid rohkem kui üks, millist peab siis tunnustama?“

Muidugi on neid palju rohkem kui üks, kaugeltki pole võimalik nende kõikidega sammu pidada. Ja see tuleb vaid naistele õnneks, sest siis on kergem leida enesele sobivat. Muidugi võib palju naisi ühe mütsi alla asetada ja nad teevad seda ka võrratu ko-

hanemisvõimega, kuigi sellel iludusmõistega sageli väga vähe ühist on.

Teisiti on asi riietuse — kleitide ja mantlite juures. Naise ilu ja veetlevus ei pääseks siis üldse mõjule, kui mood sammuks vaid teatud kitsast piiratud rada. Iga mood peab olema variatsioonirikas nii lõikelt kui ka värvide kombinatsioonidelt, sest ka mood taotleb üht ja sama sihti — uutes värvides

säilitada naise ilu elegants ja naiselikkus. Iga mood püüab selle poole, et need mainitud naise omadused oleksid eriti rõhutatud ning esiletõstetud. Mood ongi selleks parim abinõu.

Nii on igal naisel võimalus moesolevast enesele valida nii sobiv lõige kui ka värv.

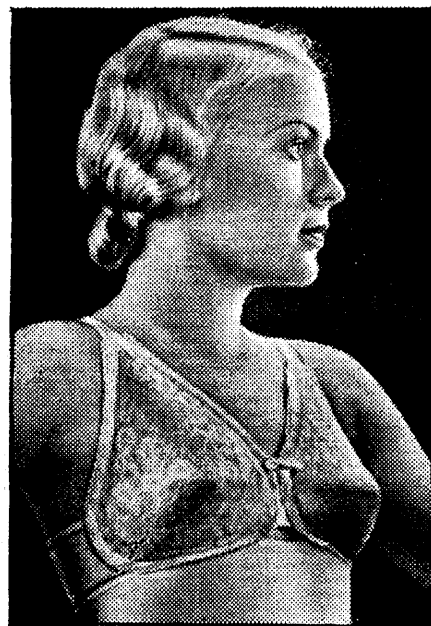
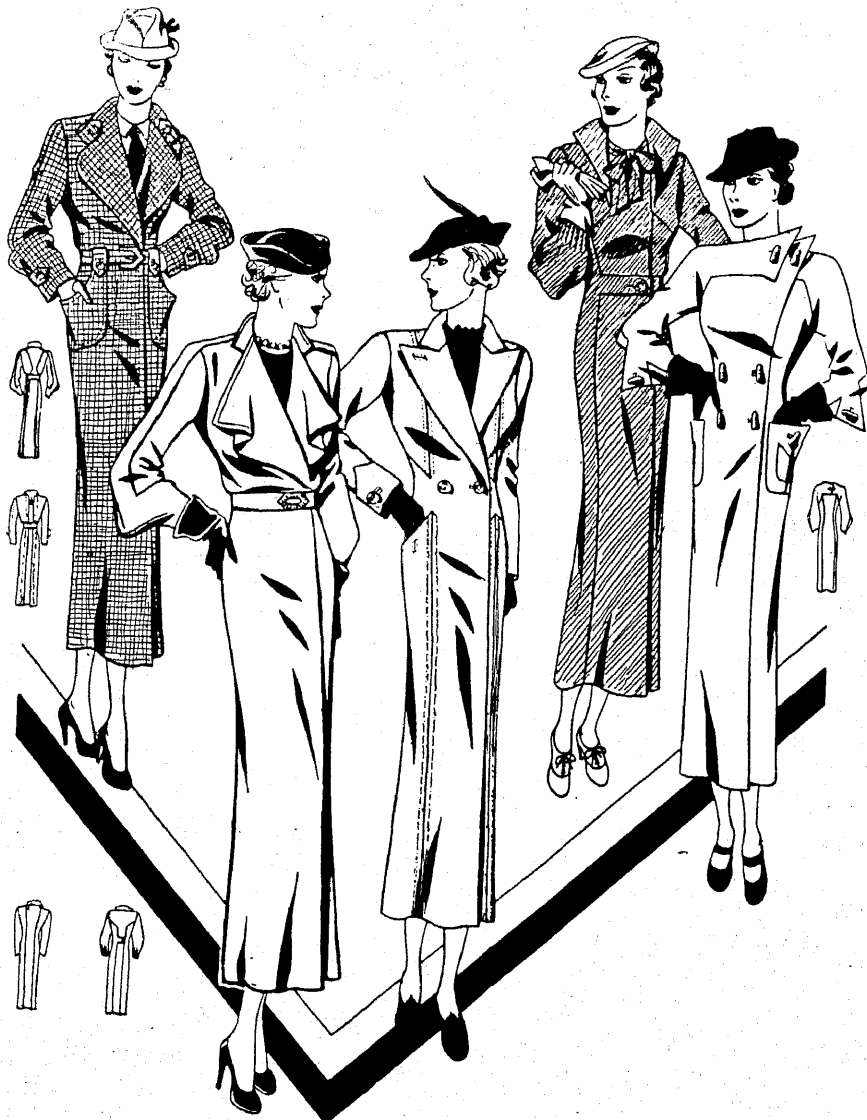
Tänapäeva moeloosungiks on — naine peab jääma naiseks! — Ja seda mitte üksi mehe suhtes, vaid ka enese suhtes.

Mis puutub kevadmoodidesse üldiselt, siis värvidest domineerivad sinine, hall, must ja beesh.

Moodsaid kevadmanteleid.

Tranka - moodsaim rinnahoidja.

See rinnahoidja ei ole mitte moodne selles mõttes, et ta täna on seda, kuid homme enam ei ole — vaid see on moodne hügieenilisest-tervislikust seisukohast. Ta on valmistatud kõige arstiteaduslike nõuete kohaselt.

Tranka rinnahoidja võimaldab kehavormide loomulikku paranemist — ta vormib rinda.

On vahe, kas rinnahoidja ühes rinnaga alla ripub, ehk on õlakute abil üles kinnitatud nagu näitab kõrvalolev pilt. Tranka rinnahoidja ei lase rindade raskusel üldse mõjule pääseda, mis säilitab rindade vormi.

Rinnahoidja kodune valmistamine on raske, kuid hea tahte juures mitte võimatu, kui selleks valitakse sobiv materjal. Kõne alla võib tulla mingi paksem riie, mitmekordselt läbiõmmelduna, ning koonusetaoliselt valmistatuna, mis alt kaetakse pehme voodriga. Tranka-rinnahoidja valmistamise juures võib kõne alla tulla ka tugevakoeline õhuke riie, millele vahele õmmeldakse kord vatti. Millist materjali ühel kui teisel juhul võtta, kuipalju lisada vatti jne. neid küsimusi saab igaüks ise valmistamisel oma rinnakujule vas-

Nr. 1. Varakevadmantel inglise villasest riidest. Pealeõmmeldud taskute ülemisest osast käib läbi vöö, hoides viimast alati õiges asendis. Nagu joonisel näha, on seks otstarbeks kasutatud pikemalõikelisi taskulappe.

Nr. 2. Elegantne kevadmantel villasest georgette'ist. Tähelepanu äratavad tema laiad varukad.

Nr. 3. Sportlik angooramantel, ste-pitud dekoratsioonidega.

Nr. 4. Praktiline kevadmantel diagonaalist. Poolvöötatud eest ja seljagant.

Nr. 5. Heledavärviline jersey-mantel kevadeks, ilma kraeta, pealeõmmeldud taskutega. Nööbid puust.

MILLINE KÜBAR KEVADEKS?

Viimaseid moeuudiseid.

Mood — esmajoones kübaramood — ei tunne ühtki status quo'd — püsivust. Tema loomulik, nii moejumalannast, kui ka daamidest soovitud seisukord peab olema — alati muutuv. Vaevalt on lumehelbed, jää ning külm annud talle kindla ja sobiva vormi, kui juba esimesed kevadesosinad varamärtsis, asetavad ta kõhklevasse olukorda. Ta kaldub juba graatsilisse kergusse, ja kerge-meelsusse. Igal juhul peab modistin juba varakevadel kõik oma fantaasia sesse väikesse, ent siiski nii väga olulisse esemesse panema.

Sel kevadel kantakse ilma ääreta baretitaolist kübarat õlgedest, fantastiliselt koetud tsellofaanist, mis on koguni kenam kui tema klassiline eelkäija. Igaüks kannab teda nii, nagu talle sobib.

Uued rannakübarad on kahesugused, kas sileda, ehk üleskeeratud äärega. Mõlemad tõmmatakse kergelt üle otsaesise kas täiesti otse, ehk siis vähe viltu. Pea omab ümara ehk ovaalse kuju. Kuna kübar on lame, tekib küsimus, kuidas saab asetada tugevaid lokke. Ent see väike kübar, asetet vaid osalt lokkidele, annabki erilise nooruslikkuse ja meldivuse. Seda mõju toetavad tagasihoidlikud kaunistused, mis seisavad paelades, säravais kaunistusnõelades ning värvilistes sulgedes.

Kübarad jätvavad vabaks lauba ja soengu. Erilise uudisena tulevad nn. „bobbycap'id“, kahesuguses värvis, huvitavas materjaalikombinatsioonis, mis ümberringi on üleskeeratud, jättes samuti suurema osa laubast varjamatult kevadpäikese kätte. Kantakse ka hästituntud canotier'd, võrdlemisi sügavalt pähesurutult, kuigi ta oma kujult on muutunud lamedaks.

Rätsepp: „Sellest pole mitte küllalt, et te oma arvet ei maksa, te muutute veel aastast-aastasse paksemaks, nii et pean ka veel rohkem riiet tarvitama!“

Tema: „Ma ei suuda sulle öelda, kuidas ma sind armastan — tõeline armastus on sõnatu!“

Temake: „Ei — tõeline armastus räägib isaga!“

Hiromant: „Kaardid ütlevad, et teie ühe aasta jooksul surete!“

„See on vast hirmuäratav!“

„Teie ei saa minust aru! Kaardid näitavad vaid, et teie ühe aasta jooksul surete, aga millise aasta jooksul, seda nad ei näita. Olen teile kõik öelnud, ning palun maksta!“

„Maksta? Mul ei ole ju üldse raha! Kas teie seda kaartidelt ei näinud!“

1. Ennelõunakleit beezist jerseyest. Pikad kitsad varukad on üles keeratult uueviisilises lõikes. Rikkalikult piste-kaunistusi.

2. Argipäevakleit villasest joonelisest riidest, luues võimalikult maitsekaid mustrikombinatsioone. Rinnaesisel valge kergelt targeldatud pikee.

3. Villasest materjalist valmistatud kaunistustega pärastlõunakleit. Alus-

kleit on külgedelt lahti lõigatud. Krae valgest pikeest.

4. Smartne ennelõunakleit tumesinisest krepist, mittesümmeetrilises diagonaallõikes. Kaunistused valgest pikeest.

5. Jämedast riidest valmistatakse see lihtne ennelõunakleit, rikkalikult nõõbitatult. Vöö ja nõõbid nahast.

Väljasõitjad tõusid uduse ilmaga vaatetorni.

„Siin ülal peaks ju tore väljavaade avanema?“

„Jah,“ lausus tornivaht, „siit võib nii kaugele näha kui ise soovite.“

„No-noh — Ameerikat ei näe siit kindlasti!“ naljatas külastaja.

„Veel palju kaugemale!“

„Kaugemale kui Ameerikasse?“

„Kindlasti — kui selge ilm on, võib

koguni näha kuud!“

Hiromant: „Teie pärite lähemal ajal suurema varanduse!“

Külastaja: „See on vast peenikene! Kas teie võiksite seniks mulle kümme krooni laenata?“

„Kas teil siin on ka elektrivalgustus?“

„Ja, suvel kui lööb valku!“

ELUDRAAMA

Teatriskäimist ma ei poolda. Kinon on siiski mõnusam ja üldse kinoskäimine on kasulikum. Pole vaja lahti riietuda ja mõnigi kümneline jääb taskusse. Kinno võib minna ka raseerimata, sest ega pimeduses keegi su isikut ei näe. Ainult kinosaali pääsemine on alati väga raske. Päril häda on kohe! Publik võib sind rüsellemisel lõmaks pigistada. Muide, kinon on ju hea olla ja kena vaadata. Kord, mu naisekese sünnipäeval, läksime kahekesi kinno draamat vaatama. Lunnastasime pääsmed ja ootasime eesruumis seansi lõppu. Ootajaid oli rohkesti ja kõik tungalised ukse poole. Varsti avaneski saali uks ja piletipreili hüüdis: „Astuge saali!“ Algas õudne trüggimine, sest igauks tahtis paremat istekohta. Publik tormas metsikult saali ning uste juures tekkis ummistus. Tagapoolt rõhuti pale, kuid eesolijad ei pääsenud liikuma. Mind tõugati ja pigistati igalt poolt, kuni lõpuks rahvavool kandis mind edasi. Heldekene, mõtlesin, nüüd murravad küll ukse maha.

„Kodanikud!“ kisendasin valjult. „Ukse litsute niimoodi puruks.“ Ent rüsellemine suurenes veelgi. Keegi kaitsevaelena lükkab mind tagant, nagu tahaks mu selga läbi puurida. Lõin talle jalaga. „Jätke järele kodanik oma sündsusetalnaljad!“

Järsku tõstis mind rahvavool vähe ülespoole ja lendasin peaga vastu ust. Nii — mõtlesin, juba lõhuvadki uksti. Tahtsin eemalduda uksest, raiudes peaga omale teed publiku hulgas. Kuid edasi ei pääsenud sammugi. Sealsamas märkan — olen pükse pidi ukse lingi külge kinni jäänud. Ukse link on tunginud mi-

nu püksti taskusse. „Hoi, kodanikud,“ hüüdsin, „ärge ometi trüggige!“ Mulle vastati: „Ärge istuge lingil — teised tahavad ka.“

„Seiske siis ometi, lontrused,“ hüüdsin, „pean vabastama püksid lingi küljest, sest muidu rebenevad lõhki.“ Mind ei kuula keegi. Inimmurd rõhub üha tagant peale. „Preili, pöördusin ühe daami poole,“ vast pööraksite oma silmad kõrvale. Nüüd kisuvad nad küll mind pükstest välja!“ Kuid preili võitles samuti trüggimise vastu, oli juba näostki sinine, oli siis tal veel aega mind tähele panna. Järsku muutus olukord nagu kergemaks. Mõtlesin: kas vabanessin nüüd ukse lingist lahti õnnelikult, või jäin pükstest ilma. Liikusime juba avaramas ruumis ning hingasin kergemini. Viskasin pilgu oma riietusele. Püksid olid õnneks küll jalas, kuid üks püksisäär oli uksekingiga pikuti pooleks rebitud ja käies lipendas kui laevapuri. „Küll hoolitsetakse publiku eest hästi, mõtlesin! Sarnases seisukorras hakkasin kinosaalis naist otsima. Viimati leidsin ta orkestriruumist, kuhu teda oli kandnud rahvavool. Istub seal omaette ja ei julge saali tulla. Siis pimenes kinosaal ja algas etendus. Milline oli see film, seda tõepoolest ma ei tea, sest kõik aeg parandasin omi pükse. Suureks õnneks sain oma naiselt ühe nõela, peale selle andis keegi heasüdamline daam veel neli nõepõela, milliseid ta leidis oma peust. Põrandalt võtsin üles ühe nõori-juhi. Sidusin nõori ja nõeltega oma lõhkikärastatud püksid kinni. Selleks ajaks oli draama lõppenud ja sammusime koju.

veel ühe ja veel ühe. Süütas sigari ja hüüdis Betty. Teenija ilmus uksele.

„Armuline härra?“

„Millal läks proua... välja?“

„Läks välja“ mõtles Betty endas — ilus väljendus, ent lausus siis süütu ilmega:

„Vaevalt ühe poole tunni eest.“

„Lahkus ta härra Lucien'iga?“

„Ja!“

„Autoga?“

„Ja, autoga,“ vastas Betty vähe segaselt.

Pierre jooksis toas edasi-tagasi. Akki astus ta kirjutuslaua juure, kiskus ühe laeka lahti ning paiskas selle sisu segamini. Lõpuks näis ta leidvat eseme, mida ta otsis ning pistis selle taskusse. Haaras kiiresti mütsi ja lahkus toast. Minut hiljem kihutas ta oma kaheksasilindrilise Roadsteriga üle tänava lähedalasuva Itaalia piiri suunas. Masin võttis, mida ta suutis. Kiiruse näitaja kõikus juba saja ja saja kümne vahel. Ent Pierre ei mõelnud sellele, et tempot vähendada. Iga hinna eest tahtis ta põgenejaid kätte saada. Masin neelas hoolimatult kilomeetreid, ent ka Lucieni masin polnud halvemaid. Lõpuks arvas ta põgenejate autot ära

HUUMOR.

„Karl, võid sa mulle öelda, kes Kolumbus oli?“

„Kolumbus oli lind!“

„Lind? Kuidas sa tuled selle peale?“

„Minu venna õpperaamatus on ühe jutu pealkirjaks: Kolumbuse muna!“

Neumann oli haige ning palus Janseni, kellega ta koos elas, laupäeval ka tema töötasu välja võtta. Hilja õhtul saabub Jansen ahastades. „Ma olen sinu tasu kaotanud,“ lausus ta.

„Mis?“ karjus Neumann.

„Jah — ja kui ma veel edasi oleksin mänginud, oleksin ka oma tasu kaotanud.“

Hirromant: „Teie tulevikus näen ma palju musta, mu härra!“

Klient: „See võib olla. Olen korstnapühkija!“

Klopitakse energiliselt uksele. Knullke teeb ukse lahti. Väljas seisab keegi mees:

„Ma tulin, et teie uksekella järele vaadata!“

Knullke imestunult: „Kuidas, uksekella järele vaadata? Meie kell on korras! Kes teid siia saatis?“

„Teie rätsepp. Ta olevat juba kaheksa korda arvega siin käinud, kuid tema tema kõlistamise peale pole keegi avanud!“

Krahvinna: „Kuulge, Emma, ma hüüan teid lihtsuse pärast edaspidi Marie, nii hüüti minu endist teenijat.“

Uus toatüdruk: „Hea, ja mina hüüan teid lihtsuse pärast proua Lehmann, nii hüüti minu endist nrouat.“

„Asi on tõesti inuksekarva peal... ma seisan nüüd ja vajan kiiresti kümme krooni, rina ei tea, kelle poole ma oleksin pidanud pöörama!“

„See rõõmustab mind, vana sõber, et sa seda ei tea — ma kartsin juba, et äkki kavatsesid minu poole pöörata!“

teundvat. Aeglaselt muutus vahemaa autode vahel väiksemaks. Pierre nägi, et ta ei olnud mitte eksinud, ent ka Lucieni auto näis juba jälgijat märganud olevat. Algas meeletu kihutamine, kus veerandtunnilise kihutamise järele jäi võitjaks Pierre, kes kihutas lõpeks oma autoga põgenejaist ette ning pööras äkilises kurves oma masina teele ette. Lucienil oli vaevalt aega, et pidurdada õigel ajal oma masinat ning vältida kokkupõrget. Florence kariatas, ning Lucieni huultelt tuli kuuldavale needus. Pierre tõusis oma autost, astus mõõdetud sammudega Lucieni auto juure. Kindlalt vaatas ta truudusetule. Ta astus Florence'i juure. Ta haaras taskusse. Florence värises. Mis võisid järgmised silmapilgud tuua? Hirm ja erutus rõõvisid temalt jõu.

„Et sa alati midagi unustama pead!“ ütles Pierre ja ulatas Florence'ile tema reisipassi.

Tagaajamine.

Kui Pierre Delaunay koju tuli, leidis ta oma kirjutuslaualt kirja, mille ümbrikule kirjutatud kirjatähed meenutasid talle oma naise käekirja. Ta rebis erutatult kirja lahti ning luges:

„Armas Pierre!“

Mul on südamest valus, et ma sind kurvastama pean. Andesta mulle, ma ei suuda teisiti. See juhtus nagu juhtuma pidi! Kuid miks Sa hoolitsesid minu eest nii vähe, miks Sa ei valvanud rohkem minu järele! Kui Sa seda kirja loed, olen ma Lucien'iga teel vabadusse, võib-olla koguni üle piiri. Ära tee katset mind tagasi tuua, see oleks asjatu... Mikyt ei võinud ma kaasa võtta, kuna Lucien arvas, et koer võib põgenemisel kujuneda takistavaks. Ma kingin Miky sulle mälestuseks ning usaldan teda sinu hoole alla. Florence.

P. S. Vaata, et Betty ei unustaks kanaarialindudele toitu andmast.“

Pierre langes ligidal asetsevasse klubitooli. Niisiis Florence ja Lucien! Kes oleks seda uskunud? Ta luges kirja uuesti. Siis jõi ta ühe konjaki, siis

Moodsaid õhtukleite.

ESIMENE BALL...

Mida ballikleidi valikul silmas pidada?

„Esimene ball“ — kui palju ootust-ärevust, kui palju romantikat, kui palju seiklusi sisaldab see noorele daamile, kes läheb oma esimesele ballile! See on suursündmuseks. Tänapäeva — saladus sajandi moodne daam on aga ses suhtes palju paremas seisukorras oma mineviku-õdedest, sest enese võlu ning naiselikkuse esile tõstmiseks omab ta võrratult rohkem väliseid abinõusid. Need noored, spordist terastatud tütarlapsed, ei ole mitte ükski võimelised tooma ballisaali kõige moodsamaid tantse, vaid ka väga maitsekalt ning originaalselt valitud ballikleidi. Seda originaalset maitsearengut võib suurel määral seletada kino mõjuga, kus alati on võimalus näha uusimaid moode, ning lõpuks suudetakse enese isikule valida sobiv.

Noor ollakse vaid kord, ning võlutud sellest nooruslikkusest, omab vastava värvingu ka kleit, mis olles moodne, ent sellejuures säilitades siiski oma originaalsuse. Eriti laseb just ballikleit suurepäraselt kasutada originaalseid moeideid, ballikleit, mis kuulub noorele daamile — „magusale seitsmeteistkümnenda aastasele“.

On arusaadav, et moekunstnik, kes sageli oli sunnitud looma nii palju asjalikku ning praktilist, ballikleitide loomisel muutub ideedelt pillavaks, piüdes kooskõlla viia materjale, värve ning nooruslikkust.

Milliseist paljuist materjalidest peab see valmistatud olema? See võib olla valge, võltsimatult sinine nagu taevas mais, ehk nagu päikesesäras õitsev „ära unusta mind“ lilleke; võib olla ka roosa nagu okasroosike juunis ehk kui see on määratud pruunilokilisele peakesele, siis kahtlematult sidrunikollane.

Noortele daamidele, kes end ei shmingi, ehk teevad seda vaid kergelt, ei sobi värvide vahetoonid, vaid põhi- värvid, nii nagu meie neid leiame viikerkaares.

Materjaalid, mis kleidina langevad õrnades voltides, materjaalid, mis kergesti kohanevad tantsurütmile, on kõige soovitatavamad. Eriti aga võib mainida tafti. Ka sinine ning must ei või ballikleidi värvidekaalus puududa. Need värvid annavad daamile juure

Nr. 1.

Nr. 2.

Nr. 3.

Nr. 4.

Nr. 5.

Nr. 1. Õhtukleit oma-pärases löikes varukatega, millel väljaspool on väike nurgeline sisse-lõige. Siia juure kuulub veel võrdlemisi sügav, kuid kitsas dekoltee Materjaaliks valge kunstsiidist crepe.

Nr. 2. Valmistatud mustast marocaine'ist, pehmeltoolavas löikes. Rinnaesine ja varukate kaunistused valgest muselinist volditatud ääretega. Varukad on vähe pikemad kui nr. 1 juures; samuti on varukate

lõige teine, mis paljastab õlad. Üldmuljelt on see kleit lihtne ja — elegantne, viies end õhtukleidina täiel määral maksvusele.

Nr. 3. Rahulikult-elegantselt mõjub see pärastlõunakleit beešivärvilisest pitsist. Pits oma iseloomult ei harmoneeri lihtsusega, mille tõttu ta vajab enese maksmapanekuks rea osklikult valitud kombinatsioone. Varukad langevad vol-

tides laialt alla, sama maksab rinnaesine kohta, mis veelgi rohkem aitab rõhutada niigi sügavat dekolteed. Tumepruun sõlmitud vöö.

Nr. 4. Nooruslik õhtukleit õrn-mustrilisest siidimuslinist. Ilma varukateta, ilma dekolteeta, kaunistatud lilledega.

Nr. 5. Õhtukleit taftist. Kaunistused õlgadel ja varukatel.

väärrikust ning tähtsust — vastukaa- Musta sametisse ja tafti võib vaid luks kergusele ning muretusele. Aga riietuda siis, kui nende värvide raske-mitte kõik mustad materjaalid ei tule meelsust kergendab valge karvnahk esimese ballikleidi juures kõne alla. ehk hõbe.

FILMITARID MOODSAIS

Kas tunnete...

Kuidas peab riietuma, et esile tõsta omapära ja originaalsust?

Miks „inetu“ naine saavutab mõnikord suurema menu kui „ilus“?

Jufiseid daamidele.

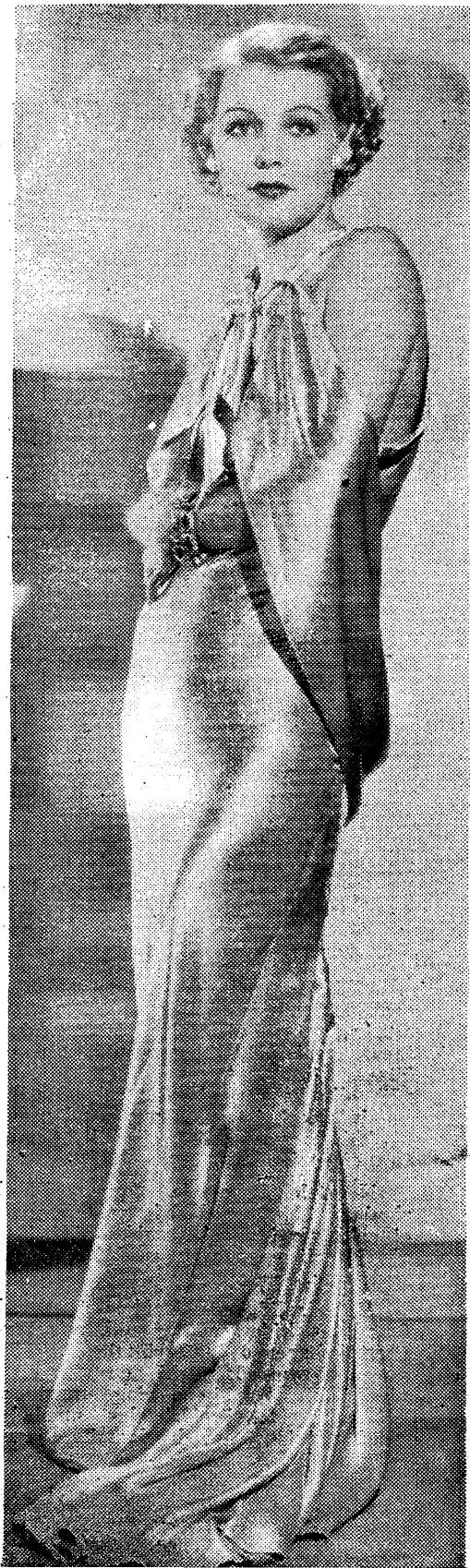
Palume mitte valesti mõista. Asi ei puuduta mitte meest, kes teile meeldib, vaid teid ennast. Iga naine kuulub teatud tüüpi hulka, ning sageli ripub naisel sellest edu, kuivõrd ta tunneb oma tüüpi.

Kas teate, kuidas teie välja näete? Igaihe näoilme tõmbub selle küsimuse esitamise puhul naerule, kuna meie kõik oleme piisavalt peeglist vahtinud ning järelikult peaksime end igäiks tundma väga hästi.

Kuid lähemalt vaadates pole asi siiski mitte nii. Ilus ja inetu on sõnad, mis väga vähe ütlevad. Võib ideaalselt olla ilus, ent siiski tähelepanematuks jääda, kuna aga võib juhtuda, et „inetud“ naised saavutavad rohkem edu elus. Miks? Kindlasti sellepärast, et nad tundsid oma tüüpi, ning oskasid sellest teha vajalikud järeldused. Kes sageli külastab kino ja teatrit, leiab sellele seisukohale kinnitust. Kõik ripub sellest, et teil oleks võimalik end vaadata, niiöelda võõraste silmadega. Nii näiteks, kui teist möödub noor daam, vaadelda teda kriitiseerivalt, küll siis tulete ka enese suhtes õigele otsusele, ning olete suuteline enese juures läbi viima vastavad parandused.

Kui kujult ja näoilmet kuulatakse „magusa blondi“ tüüpi, siis ei või mitte omada soovi, esineda kui suur daam, ega end vastavalt riietada. Teie peate end riietuma nii, et vastaksite sellele noorele daamile, kes kuulub teie tüüpi. Näiteks sale, tumedajuukseline ja pruunisilmaline võib oma tüüpi alla kriipsutada elavate kirjude värvidega, viies end niiviisi suuremale maksvusele, kuna sama riietumisviis blondile, ümarate vormidega naisele ei ole kaugeltki sobiv.

Kunagi ei tohi osta mütsi, mis teie eile nägite kellegil daamil ja mis talle sobis suurepäraselt. Mõne nagu nõuab suurt, laiavormitud mütsi, teised aga säilitavad oma isikupärasuse väikese kooketse mütsikesega. See ripub ka sellest, millist soengut kantakse. Siin möe järele käia alati ei ole kaugeltki võimalik. Kuid see ei tähenda, et teil tuleks kanda moest läinud vana mütsi. Uuedki moed on niivõrd variatsioonirikad, et teil omale tüübile alati on võimalik leida sobiv müts. Peab vaid hoo-

TUALETTIDES

Oma tüüpi?

likalt valima, ja mis peasi — ei tohi end kellegist mõjutada lasta! Kui lasete end oma sisemise tunde vastu mõjutada, tunnete end pärast, kodus, peeglisse vaadates õnnetuna. Sama maksab ka kleitide ja igasuguste kaunistuste kohta. Kes on veendunud, et ta kuulub niinimetatud „raskete tüüpide“ hulka, ei tohi end kunagi spordigirlina riietuda.

Martha Eggerth.

Praegu kantakse palju tafti. Teie nägite ühes õhtuseltskonnas daami kollases daftikleidis, millest olite vaimustatud. Teil on soov: täpselt sama-sugune kleit peab teie läheneva sünnipäeva puhul kingituslaual lamama. See daam, kes seda kleiti kandis, oli brünett ja täiuslike vormidega.

Teie aga olete õrn ja heleblond. Mustaga annab kollane haruldaselt mõjuka efekti, mida kuju suurus veelgi rohkem allakriipsutab. Teie aga näeksite selles äärmiselt kahvatuna ja teie ise ei pääseks omas kleidis üldse mõjule. Teie värviks aga on midagi sinist, milles teie näete välja hiilgav, ja teistes koguni kadestust esile kutsute.

Asjasse tuleb süveneda. Muidugi ei ole võimalik kõiki naisetüüpe täpselt kindlaks määrata. Kuid niipalju elukogemusi ja maitset omab tänapäeval iga noor daam, et ta hea tahte juures ning kaane kaalutlusega otsustada oskab, kuidas tema mõju oleks kõige suurem. Tuleb vaid alati jääda põhimõtte juure — riietuda nii, nagu see kõige paremini vastab teie tüübile.

Ja nüüd — millist puudrit tarvitate? Tavaliselt peetakse silmas head märki ja teatud lõhna. Selle juures peetakse ainult silmas, et see oleks nahaga kooskõlas. Kuid kuigi puudrinüansse on õige palju, tuleb sageli vajadus ka nende segamise järele, et enesele saada kõige rohkem sobivat. Ja parfüüm? Sellega on juba raskem, kuna see ei lase end enam pärast proovi ära pühkida. Kui mõnest lõhnast olete vaimustet, olge siiski ettevaatlik!

Brünetid võivad olla parfümeeritud „raskemalt“ kui blondiinid. Blondidele sobib rohkem õrn lilleparfüüm, kuna brünetid võivad kasutada n.-n. „fantasiaparfüümi“. Blondidel on soovitatav liig tugevat aroomi pehmendada Eau d'Cologne'i juurelisamisega.

Kuidas toimida küünevärvimisel? Et lakkida küüsi, peab omama eriti ilusad käed! Vastasel korral saavad lakitud küüned äraandjaks. Sama maksab ka sõrmuste kandmisel. Ei ole sugugi vajalik, end igat liiki kaunistustega üle külvata. Kaunistada end maitsekalt ja tagasihoidlikult — see annab suuremaid tagajärgi kui vast esialgu arvatakse.

Norma Shearer.

KARL LUDWIG

DIEHL

„Minus oli raudne otsus — saada näitlejaks“.

Karl Diehli isa kohta loeme „Konversatsioonileksikonist“ järgmist:

„Diehl, Karl, salahoovinoõnik, rahvusökonoomia professor, sünd. 27. 03. 1864. Mitmete tähtsate rahvamajanduslike tööde autor, audoktor . . . jne.“

Kunagi varem pole Diehlide perekonnas olnud kunstnikke, kujureid, muusikuid, Diehlide perekond on annud vaid rea teadlasi ja õpetatud mehi. Selle perekonnas sündis Ludvig 14. aug. 1896. a.

Huvitav on peatuda Diehli esimese teatrietenduse juures, kus ta väikese poisina külastas oma emaga esimene kord teatrit. See oli jõuluõhtul.

Lasteetendus. Jõulumuinasjutt. Ühele seitsmeaastasele lapsele varases õhtuhämaruses, mil maja täidetud salapärasest jõulutundest, ja näha siis „Jõulumuinasjuttu“, mis võis veel olla ülevam? Ema silkitab temal vaikse arusaamisega õrnalt üle juuste . . .

Ema oli sünnilt vestfaalane, kelle juures eriti oli säilunud rahvajuttude salapärasus, suutes täieliselt mõista oma lapse hingeelu.

Teatrietenduse suur ja sügav mõju Ludvigile kustub vaid aeglaselt ja surutakse hoopis tagaplaanile ühe teise tähtsa sündmuse puhul Ludvigi elus — ta astub kooli.

„Kas olite ka virk õpilane?“

„No, muidugi! Esimestel õpeaastail on iga laps omast uuest missioonist enam-vähem huvitatud. Hiljem aga hakatakse rohkem huvi tundma teatud ala vastu ning teised jäävad hooletusse. Nii mäletan ma veel praegugi, kuidas ma oma kaasõpilaste imestuseks ja arusaamatuseks terved monoloogid Schilleri ja Göthe tööd täieliselt peast teadsin ning neid suure paatosega tsiteerisin. Ladina keele vastu aga ei olnud kunagi erilist huvi, küll aga leidsin huvitava olevat mõne murdekeele.“

Olles neljandas klassis, kolisid vanemad Freiburgi, kuhu isa kutsuti professoriks. Vaheldus rikastas palju Ludvigit, andes uut toitu tema tunnete — ja siseelule. Tekkisid uued sõbrad ja koolivennad.

„Freiburgi gümnaasiumis kodunesin ma varsti ja leidsin, et siin on kergem kui üheski teises Königsbergi gümnaasiumis. Võimlemine kujunes siin minu lemmikalaks, mille tõttu kujunesin kooli parimaks võimlejaks ja turnijaks. Halvasti läks aga selle eest ladina ja kreeka keeles ja matemaatikas. Mind häiris see vähe, kuid rohkem õpetajaid. Kõik see oli tingitud sellest, et minu huvi ja auahnus oli suunatud teiste aladele, ja veel rohkemgi — ühele teatud alale — ja see oli lava.“

Freiburgi linnateater oli kohe gümnaasiumi vastas. Teie võite veenduda, et see väline läheusus kutsus esile ka suuremat sisemist lähenemist. Ma ei olnud tol ajal veel veendunud, et minu vanemad sellega saavad nõustuma, ning täielise arusaamisega suudavad asjasse suhtuda. Kui vähegi oli võimalust ja vaba aega, istusin ma teatris, selle asemel, et minna jalgpalliväljale. Ma õppisin nähtuid ja nägematuid klassikuid enne ja pärast teatrietendust, millised teosed ma enesele teiste isikute kaudu muretsesin. Ja et oma dramaatilisdoklamatoorsele tungile väärikat ilmet anda, kutsusin ma ellu paari huvikaaslasega Freiburgi dramaatilise ühingu, mille „esimeheks“ olin mina, ning kuhu liitusid ka asjahuvilised gümnaasiumiõpilased. Kuna meie korraldasime saageli avalikke etendusi, ei võinud minu üritused minu isale tähelepanematuks jääda. Lühidalt öeldud: minus oli raudne otsus — saada näitlejaks.“

Siin kohal ootab lugeja kindlasti ägedaid tüülsid ja arusaamatusi isa ja poja vahel, generatsioonide võitlust, kuid kahjuks, ei. Ma olen rõõmus, et teie selles oletuses pettute. Minu isa algas sel puhul minuga rahulikku ja asialikku keskustelu. Ta teadis, et kõik kulissid, millest maalitakse kuningalosse ja vast isegi paradiise — on, teatrist enesest

veadatuna — hall papp. Ta peab oma kohuseks oma poega tutvustada teatrielu varjukülgedega ja otsustus — see jäi minule.

„Parem hea kingsepp kui halb professor“, armastas isa öelda. „Kui sa näitlejaks soovid saada, mu poeg, siis saa selleks. Aga saa — heaks!“

Teadmatus on halvem kui halb teade. Katse pidi asjasse tooma täieliku selguse. Keegi sõber, kes oma teoreetilise lavahuvi oli praktiliselt tegevusse rakendanud pani ette pöörata Freiburgi dramaturgi Eckeri poole. Kuidas otsustab Eckert, see on mõõduandev.

Kuidas Eckert otsustas, ning millise juubelduse ning vaimustuse kutsusid katse tulemused esile noores näitlejas, nähtub kõige paremini kirjast, mille saatis Ludvig sel puhul ühele oma sõbradest.

See kirjeldamatu ind, millega Ludvig süvenes oma tööle, see väsimatus, millega ta süvenes klassikalistesse osadesse — see andis varsti tulemusi. Vanemad järgisid rõõmuga, millise tõsidusega poeg suhtus oma ülesandesse. Ja kui noor algaja sai pärast esinemisi ka kiitvate arvustuste osaliseks, ei kahelnud ta oma võimetes, vaid oli kaljukindel, et ta on suuteline omal huvialal saavutama edu.

Tulevik näis vaba, ta avas lahkelt oma väravad, silmapilk oli kadetsemisväärset soodust ja kõik vajalised eeldused olid olemas: tunnustet talent, loomupärane anne, vanemate nõusolu, välised eeldused.

Kas see kõik ei vii siis otseteed sihile?

Kuid saatusel on omad teed, millised mööda ta läheb. Siinkohal tegi saatus Ludvigi elus kurve. Saatuse oli teda nooruses hellitanud õnne ja harmooniaga ent siis — sõda! Kellelgi polnud enam aega romantilisteks mänglemisteks, ja kui see kõik oli Ludvig Diehlile eile vältimatult vajaline, siis täna, täna vajati teda juba mujale. Olles kaheksateistkümnenaastane, teatib ta end kui vabatahtlik Karl Ludvig Diehl . . . Ta saadetakse Lääne frondile.

G. HELBEMÄE

Sporditar.

Päeval — kibedal treeninguajal —
Kannab ta pikki pükse.
Harjutab stülikat jooksu söerajal,
Annab pallile tugevaid mükse.

Vaevalt, et paneb ta ümbrust tähele,
Siht vaid — kuis saavuta hiilgevormi,
Jagab korve igale mehele.
Pääsasi temal, et pall satuks korvi!

Õhtul, ent õhtul, kui köidab meeli
Tantsuorkestrilt uusim paroodia —
Vallutab temaagi südamekeeli
Komponist Amori uusim meloodia.

Unevad siis spordiväli,
Tagajärjed — kes teab kõik kui head
Õnneks on teinekord vaja nii vähe!
Aitab, kui keegi sul' silitab pead —

Suu oskab öelda nii mahedaid sõnu,
Mitte vaid „spordist“ ei koosne süntaks,
Sporditarist saan'd — taevale tänu!
Armatsev — hellitav tütarlaps.

Abielu kolmnurk.

(Algus lk. 2.)

Sõnad ja sheetid jäid majas endiseks, kuid atmosfäär muutus majas üha paksemaks. Kui üks kolmest oli üksi — tundis see mõõtnatut närvidepinevust, mis rõhus, piinas... Öösiti jalutas Artur oma töötoas edasi-tagasi, vaatas tundide viisi oma naise pilti ja siis suundusid ta mõtted lauljannale, kes ometi kunagi polnud temale lähemal olnud, ent mitte kunagi ka enam kättesaamatu.

Betty otsis enesele meelelahutust lapse juurest. Ta kogus seal enesele uut jõudu, ent kõigest hoolimata tundis et tema võitlusjõud on varsti lõpul.

Kõige paremini tundis end lauljanna. Ta oli nagu laval. Ta mängis peaosas. Betty koges, et tema võistlejanna vajaks kannatust tema aga ühtlasi ka oma hinge.

Lauljanna oli tavaliselt hommikupooleti kodust eemal. Ühel õhtupoolikul läks ta ootamatult kella seitsme ajal kodust. Ka Artur ei olnud sel ajal kodus. Betty

teadis, nad kohtusid, mis peagi lõplikult riisus Bettylt viimse jõu.

Lauljanna tuli koju, ta oli kahvatu ja närviline, ent uhke ja kindla pilguga. Tund hiljem tuli ka Artur. Sel õhtul ei vahetanud lauljanna ja Artur ainustki sõna. Ja millekski? Nad olid kohunud ja milleks vajasisid nad enam sõnu. Ma olen kaotanud — mõtles Betty ja läks voodisse.

Ta ei uinunud, kuna üks mõte, hirmsam kui eelmine läbistas lakkamatus ketistikus ta aju. Hommikul ärkas ta uue ideega, mis oli tema viimaseks lootuseks.

Õhtupoolikul ütles ta äkki mõlemaile:

„Ilm on ilus. Kas meie ei teeks ühist paadisõitu?“

„Meeleldi“, vastas lauljanna.

Tunnj möödudes libises väike kitsas paat üle metsajärve peegelsileda pinnal...

Kui nad olid kaldalt jõudnud juba küllalt kaugele, lausis Betty vaikselt: „Nüüd tuleb meie kahevõitlus.“

„Sa oled arust ära!“ hüüdis Artur. Lauljanna haaras Arturi kätest.

„Betty, sa oled haige!“ hüüdis Artur uuesti.

Betty hüppas üles ning hetk hiljem oli paat ümber — ja mõne hetke pärast kerkisid veepinnale kolm inimpead.

Artur haaras kinni lauljanna, aga kui ta nägi oma naise ahastusega täidetud silmi, ja suud, mis hüüdis oma lapse nime, laskis Artur lauljanna lahti.

„Betty, ma olen siin...“

Ja ta haaras oma naise viimasel hetkel, kui ta abitult vajus. Kui Betty kaldal tuli teadvuse juure, teadis ta, et oli võitnud, sest ta luges Arturi silmadest hirmu ja armastust.

„Artur! Artur!“

Ta ei vastanud, vaid suudles tema märgi huuli.

Ta avas silmad...

Tiivani kõrval seisis Artur ja naeratas.

„Betty, sa karjusid unes kohutavalt.“

„Ah...“

Betty seisis üles ja kattis Arturi silmad õrnade suudlustega.

„Ma nägin kohutavat und, Artur!“

ÜLIÕPILANE

Hiljuti läksin puuhoovi endale ostma põletuspuid. Ostnud pool sülda haavapuid, sattusin nukrasse meeleollu. „Tõsi, kirves on endal olemas, aga kes raiuks nad peeneks, sest mu tervis on selleks liiga nigel. Olen nõrga kondiga inimene, nagu linlane kunagi— mu luustik on rabe. Mõnikord tõstes hooga kirvest, olen hirmul, kas ei murra niiviisi mõnd tarvilikku konti.

„Päris häda, mõtlesin, nende küttepuudega. Tuleb vist palgata puuraidur, kes ka puud elukorterisse üles kannaks. Nii mõlgutades, astus mu ette sealsamas puuhoovis keegi noor tugevakondine kodanik ja lausus: „Olen huvitatud füüsilisest tööst. Võin raiuda, saagida ja kanda küttepuud soovitavasse majakorda.“

„Väga hea,“ ütlesin. Leppisime tasu- asjus kokku ja läksime.

Jõudnud koju — ei annud korteripe- renaine meile kirvest puudelõhkumi- seks.

„Mind, — mina,“ vastab ta ägedalt, „olen elanud selles maailmas juba viis- kümmend aastat. Mul on hea silm ja oskan inimest läbi näha. Too subjekt, kes tuli teiega, kuigi tal sümpaatlik nä- gu, siiski on riietatud kehvalt ja selle- pärast väga kahtlane... Mine tea iga- ühte, võib kirve sisse teha... Olen va- ne lesk, hoolealune, mul ei ole kirveid pildumiseks igale poole. Ega ma ise kirveid valmista.“

Andnud perenaisele kirve hinna, sai- me lõpuks kirve.

Võttis see kodanik siis kirve, sülitas mehilselt pihku ja algas.

Vaatan kõrvalt — osavasti raiub, otse silmal mõnus vaadelda. Raiub käh- ku sületäie ja kannab kohe korterisse. Ent perenaine on endiselt rahutu, jälgib

puuraiduri igat sammu korteri ja loeb üle asju, kartes vargust.

Ta väike poeg Miša loeb omakord üle palituid nagil.

„Ah, mõtlen, küll on väikekodanlased läbi ja läbi.“ Sealsamas võtsin nagilt oma palitu ja viisin tuppa ja peitsin ajalehepaberi alla. Mõtlesin — parem juba on kinni katta paberiga, kui üle- lugeda inimese juuresolekul, kes võib kergesti haavuda. Varsti lõpetaski mu kodanik töö.

Tasunud talle täielikult töötasu, üt- lesin lahkelt: „Palun väga, istuge lauda ja joometeed.“

„Ei,“ ütles ta, „täna, sest pean rut- tama loengule.“

„Oi, oi, mis te ütlete, kui jõudsasti edeneb nüüd teadus ja tehnika. Kas siis tõesti juba küttepuude lõhkumise asjan- dustest loevad praegu professorid loen- guid.“

„Ei, vastas ta, olen üliõpilane ja küt- tepuid lõhun selleks, et hankida elami- seks raha.“

Mul hakkas häbi, tõin oma peidetud palitu eeskotta tagasi, asetasin prillid ninale ja ütlesin lahkelt: „Vabandage vast mu piiratud mõistust.“ Tahtsin veel juure lisada mõnd prantsus- või saksakeelset sõna, ent üllatuseks olin unustanud kõik võõrkeeled ja vaikisin ogarana.

Seisan vaid ning kummardan. Tema aga väljus intelligentset. Vaat, see oli esimene juhust mu elus, mil nägin ela- vat üliõpilast. Senini polnud juhust. Oli nagu piinlik endal. Kõik kisendavad — vaat tudengid, tudengid. Ja ma ise ei teadnudki milline see tudeng välja näeb. Neil ei ole ju mingisugust vormiriiet. Susi söögu — ega saagi neid eraldada teistest.

G. Helbemäe.

Nii lõpeb armastus.

Sa heidad mulle ette ebatruudust.

Veel nutust märg su pitsist tasku- rüüt.

Ja ütled: meestest polevat sul puu- dust

Meil üle jääb vaid: jumalaga jätt.

Käekotist heidad välja paki kirju

(Veel pole lubatud mul sõnavõtt)

Sa ütled nüüd vaid mõistvat tasa- hilju

Kui palju valet neis — kui vähe tõtt!

Kas sa mind üldse armastanud oled?

Seal äkki küsimuse mulle sead.

Ma vaikin — Sinu silmis tuled

On kustumas, kui märjaks saanud sõed.

Tean, ootasid mult hellitavaid sõnu

Ja andekspalu kütkestavat hurma.

Kuid see ei paku mulle enam mõnu

Uus arm toob endisele ikka surma!

Sa taipad isegi, et oled kaotand

mängu

Nii teeseldud on lahkumise rutt —

S'ust tuppa jäi parfüümi tutvvat

hõngu

Ja trepi peale kajama jäi nutt.

KES ON DAAM ?

Kui naine sõna parimas tähenduses on naine, siis nimetatakse teda daamiks.

Daam — see on terve tuum ilusas koores.

Daam on mõneaastase kasvatuselise ja eluaegse enesekasvatuse tulemus.

Daam on naine, kes täidab kõik ko- kohustused täieliku arusaamisega.

Daam on naine, kes võib alati naera- tada kui vajaline.

Daam ei sattu kunagi äärmustesse.

Daam oskab kaunistada ja elustada elu argipäevaseid hetki.

Daam on intelligentne, suutes vaja- likus olukorras suhtuda asjadesse mõis- tusega.

Nii siis — daam — see on ideaalne naine!

AFORISME.

1. Naised ei tunne kesktee: nemad panevad mängu, kas kõik, ehk mitte midagi.

2. Esimest suudlust tütarlapsel käest saab see, kes seda palub.

3. Sageli mehed naisest armastavad mälestusi mõnest teisest naisest.

Surmapõlgtus on tähtsaim tegur elu eduks.

Lilledel on eluinstinkt kõige suurem.

Ainult pisukene osa vanatüdrukuid kõlbavad kasvatajadeks-pedagoogideka.

Jämedat ja peenikest niiti on ras- kem kokkusõlmida kui ühesuguse jäme- dusega. Nii on see ka inimeste juures. Erinevad iseloomud ei sobi.

Mõni inimene teab vähe, et temast palju teatakse.

Paljud inimesed on nagu autojuhid: nad sõidavad elust läbi ilma et paremale ehk vasakule poole vaadata.

Iga inimene peaks eneses asutama ühe ruumika surnuaia, et sellesse oma sõprade vigu matta.

Elu on nagu Kolumbuse laev: Kui ta startis, ei teadnud ta isegi kuhu ta sõitis; Kui ta Ameerikasse jõudis, ei teadnud ta kuhu ta oli sattunud ning kui ta tagasi tuli, ei teadnud ta, kus ta oli olnud.

ANNA STEN

VEENE ANDEKAMAID FILMITÄHTI.

Anna Steni eriskum- maline armumine.

Huvitavat Anna Steni elust.

Anna Sten sündis 1910. a. Kiiemis. Tema isa oli rändava varitee omanikuks. Olles 12-aastane, suri tema isa sõjas saadud haavadesse. Nüüd jäi väike Anna ühes emaga vaeseina saatusse hooleks. Pärast isa surma sündis emale veel üks laps, mis raskendas veelgi nende majanduslikku olukorda. Nad kannatasid nälga ja külma. Anna pidi minema maale taludesse enesele tööd hankima, et võimaldada vähemalt süüa oma emale ning väikesele õele. Töö oli maal raske ning kestis sageli varahommikust hilisõhtuni. Ent lõpeks kadus ka see töövõimalus, kuna valitsus võõrandas talupoegadelt kõik põllusaadused. — Algas taas uus kannatus näljas ning külmas.

Kuna Anna oli huvitatud lavast, liitus ta ühe asjaarmastajate grupiga ning siis anti talle peaosa ühes G. Hauptmanni näidendis ning selle tulemuseks oli pääs 15-aastasena Nõukogude filmiakadeemiasse, ja mõni aasta hiljem on ta esinenud juba terves reas filmides. Vähenõudlikes osades esines ta haruldaste võimetega karakternäitlejana.

TEMA ESIMENE ARMASTUS.

Anna armus oma filmidirektorisse, kes oli noor, ent mitte kuulus. Kuid esimene armastus tõi Annale pettumuse (nagu ikka!), kuna kõik ei arenenud kaugeltki lootuste kohaselt. Veel tekkisid ainelised raskused ning nad olid sunnitud uuesti end lahutama. Mõni aeg hiljem, kui ta oli pääsenud juba välismaale, armus ta teistkordselt. Armumine ise oli oma ilmelt väga romantiline: see juhtus autoõnnetusel, kus Anna paiskus sülle kellegile tundmatule mehele... See oli keegi elatanud, vanem härra, nimega Dr. Eugen Franke, tuntud jurist. Nad abiellusid.

SUURE FILMIKARJÄÄRI ALGUS.

Nüüd esineb ta ühes saksa teatris, ning tema pilt sattus saksa lehtede kaudu juhuslikult ameerika filmidirektori Samuel Goldwyni kätte, kelle tähelepanu äratas Anna pilt. Ei möödunud kuigi palju aega, kui Anna sai ettepaneku Hollywoodi ilmumiseks. Kuigi ta ei osanud sõnagi inglise keelt, võttis ta ettepaneku vastu, ning temast on kujunenud maailma parimaid filmitähti. Tema slaavi-päritolu ning omapära olid uudsuseks Hollywoodis. Nii väli-

muselt kui hingelt oli ta erinev teistest Hollywoodi tähtedest. Ta oli lihtne, sale, naiselik. Ent ometi oli temas midagi, mis võlus, mis avaldas vastu-seisimatut hurma. Ta ei tahtnud mitte saada teiste sarnaseks, vaid jäi selliseks nagu ta oli — omapäraseks.

Anna Sten kuulub tänapäeva vene esimeste rahvusvahelise kuulsusega filmitähtede hulka. Ta on senini meeleandnud terves reas filmes palju unustamatut, peenelt tõlgitsetud kujusid. Ta on geniaalne slaavi sügava hinge tõlgitsejana. Seda näitab ta oma fil-

mis „Vennad Karamasovid“. Nüüd on valminud Anna Steniga uus film „Ülestõusmine“ Leo Tolstoi samanimelise romaani järele. Kuna romaan ise kuulub maailmakirjanduse tippsaavutuste hulka ning on sama rahva kirjnikult, kuhu kuulub Anna Sten, siis ei ole kahtlust, et Anna Sten pakub meile selles filmis erakordset mängu, ehtsat, ennast ohverdava naise hinge tõlgitsust. Leo Tolstoi romaani järele filmitud „Ülestõusmine“ Anna Steniga kujuneb nii kahtlematult 20. sajandi kinonokunsti hiigelsaavutuseks.

GLORIA-PALACE

Lähemal ajal linastatakse hooaja lõpusuurfilm

Mustlasparun

Peaosades Adolf Wohlbrück ja Gina Falckenberg

Lida Baarova.

Niische.

Rahvavaenlane.

„Otsekohe mulle see pidi juhtuma!“ öhkas Harry. „Sa ju tunnend mind. Ma oman rahuliku hingeloomu, vastuvõetava välimuse, väikese kapitali, mis mind niisama kasuta, kui korralikult lubab elada, ent ära räägi mulle midagi naistest. ema ja ümargune tädi Anna — sa tead — need on isegi kaks toredat eksemplari. Noh olgu lühidalt, ma olen abieluvastane — ja ei ole sellest kunagi teinud saladust.

Ma kolisin vaevalt kaheksa päeva eest rannahotellist välja (kus ma mõtlesin suve mööda saata), sest ma ei tahtnud mitte midagi teada poisipeadest, värvitud huultest (mis oskavad väga moodsalt hoida paberosse), roosadest jalgadest ning lakitud küüntest. Ja siis Vivi — sa tead, Vivi, julgete poisijõmpikalikkude silmadega, austajate karjaga ning häbematuseni küündiva kohtlemisega — oma tennisauhinna — ma läksin lihtsalt ära, ilma end tutvusta-

mata. Asusin elama Doni-jõe ääre väikesse kalamehama. Primitiivne, aga mugav. Haruldane üksildus. Kuni tormise ööni, mil vahutükid hüppasid nõlvakuilt, murdlained langesid mürisedes ning vahutükid värvisid valgeks onni hallid seinad. Ma magasin päris hästi, ent siis ärkasin tugevast tõukest minu majakese uksele — oleks nagu midagi rasket selle vastu kukkunud. Segaselt tõusin voodist ja kuulatasin.

Mis võis olla juhtunud? Võib-olla on koer, kes varju otsib tormi eest. Ehk mõni inimene... kuigi see näib sellise ilmaga kaunis ebausutav. Läksin tasa kõheldes eesruumi ja kuulatasin väliskukse juures. On keegi seal? Keegi ei vastanud, aga ma arvasin kuulvat, kuidas keegi end väliskukse vastu toetas. Ma avasin, olgugi, et mul süda kokku kiskus. Seal istus naine uksele toetas... Ma kummardasin ehmunult nähes kahvatut nägu suletud silmadega.

— Vivi!

Seletamatu, kuidas oli see väike julge kuju siia juhtunud. Oli ta end liiga kauaks välja usaldanud, ja tormist hirmunud? Aga, kuhu oli ta vasallid jätanud, keda ta ikka oma taga südamlukult kui kuninganna vedas?

Sa tead, ma ei ole tegutsenud kunagi kompromiteerivate seiklustega. Nii ei võinud ma Vivit sinna välja jätta. — Ma panin käe ümber piha ja kandsin ta diivanile. Midagi peab olema juhtunud... midagi — milles ma olin ebateadlik. Seal lamas ta nüüd, läbipaistev kleidike kleepunud märjale ihule. Mõistatuslik!

Ma jooksin kööki, kavatsusega keeta teed. Kuid vana priimus nurgatoas ei töötanud ja suures kiiruses ei leidnud ma tassigi, muust rääkimata. Nii siis tupp tagasi. Viive istus patjadel „Aidake teie mul märg kleit seljast,“ ütles ta ja urgitses nõopide kallal. „Võibolla võite mulle midagi selga anda!“

Ma tormasin riidekapi juure ja otsisin asjatult läbi garderoobi. Mitte midagi! — Vaheajal oli Viive laualt kirju lina tõmmanud ja end sisse mähkinud. Seal lamas ta nüüd ja naeratas mulle.

Miks olete armukade. (Alg. lk. 6).

Armukadedus on haiglane nähe ja neuroos. Armastus aga looduse kaunim nähe. Kuid abielu, mida seob tõeline armastus, pole paljas leping, nagu enamuse meie abieludest, vaid igapäev uuendatav meeldivuskunst ja diplomaatia.

Kes ei oska igapäev midagi uut anda oma partnerile, ei armasta teda, vaid täidab ainult abielulepingut.

„Vabandust!“ ütlesin ma — „kui teie end jälle tervena tunnete, suvatsen teid tagasi saata rannahotelli.“

„Pärast!“ öhkas Vivi — ja tema hääl oli päris nõrk. „Kui teie teaksite, mis ma läbi elasin! Üksi jõevallil, tormis! Keegi ei aima, mis seal lendleb, keegi ei tunne samme, saladuslikke hüüde, ees ja taga. Ma jooksin hullumeelsuseni — oh, ma kartsin juba ennast...“ Selle juures toetas ta pea padjale. Tema blondid juuksed valgusid laiali.

„Ärge mõelge enam sellele!“ palusin ma murelikult. Mulle meenus, poolpudelil veini kapis, tõin selle otsekohe välja.

Vivi jõi neelangute kaupa, mina pidin hoidma klaasi ta huultel. Vivi öhkas: „Teie olete nii hea!“

Lõpuks istusime üksteise kõrval pehme diivanil. Ta pani pea mu õlale ja sosistas palavalt: „Ma tahtsin sinu juurde!“

Sel silmapilgul tundsin ma midagi, mis ma kunagi ei olnud aimanud. Ma uskusin end und nägevat. Tema oli minu — minu? ...

Läbi pehme pimeduse sosistas ta:

„Armastad sa mind? Soovid sa minu naiseks?“

Õrnalt paitasid ta pikad sõrmed mu paljast pealage. Mu „ei“ oli kaugel. Ma haarasin kirglikult Vivi oma sülelusse ja sosistasin... „Ma armastan sind. Ma abiellun sinuga!“

„Kirjuta mulle üles!“ höiskas ta, „et ma hommikul võiksin veel uskuda ja ikka jälle lugeda.“ Ta süütas tule.

Tema lapselikust tujust rõõmustades, kirjutasin ma tema väikesse blokki: Magus Vivi, ma armastan sind. Sa saad mu naiseks. Sinu Harry.“

Kobasin uuesti kustutaja järele. Sel momendil lükkas ta mu käe kõrvale.

„Õivaline!“ naeris ta ja hoolitses lokkide eest. „Nüüd on komöödia lõpul. Kas ei ole teie siis minu tuttavatele väljendanud, et teie sellistes naistesse nagu mina, kunagi ei armu ja ei mõtle iialgi abielluda? See oli vaid teie maskeeritud šest, mu härra — nüüd oleme tasa!“

„Ja see seiklus? Need sõnad?...“ ümisesin hämmastunult.

„See oli kihlvedu,“ noogutas ta lõbusalt, ja korraldades oma juukseid ütles ta: „ma võitsin selle.“

HUUMOR.

Fotograaf: „Kas soovite rinnapilti, või kogupilti?“

Võõras: „Meeldi terve figuuri — ostsin just omale uued saapad.“

„Kas peaksin ma minema ühe mõtetehugeja või käelugeja juure?“

„Mine käelugeja juure — käed on sul kindlamad.“

ARMASTUS ISE ON IGAPÄEVANE TEINETAISE EEST MURETSEMINE JA HOOLITSEMINE, ET VASTASTIKKUSE MEELDIVUSE ALUSEL LUUA ÖNNELIKKU KODU.

Ja kui meie nii armastame, kuidas saame olla veel armukadedad?!

ARMUKADEDUS TULEB SELLEST, ET EI ARMASTATA OMA NAIST VÕI MEEST!

Richard Dix ja Irene Dunne
Filmis! „Bandiitide kuningas“.

MIS ON

Huvitav shurnaalleht

FILM JA ELU?

Moodsaimalt toimetatud ning enamloetud nädalleht Eestis!

Toob uusimad filmipildid, filminäitlejate elulood, ainulaadne «Filmileksikon» ja kõik huvitavamad kirjutused filmialalt.

PÄÄLE SELLE: Mitmekesised reportaažid kõikidelt elualadelt, huvitavad populaarteaduslikud kirjutised, valitud jutud, humoreskid, naljad, karrikatuurid, ülipõnev köidetav armastus- ja seiklusromaan, nädala tähtsamad spordisündmused ja vested, mõõdunud nädala ringvaade nii sõnas kui pildis, maailma tähtsamaid sündmusi, akuutseid ringkõsimusi lugejaile.

NAISTE ERIOSANA: Uusimad moed, iluravi, võimlemine, massash, praktilised juhised majapidamises.

Lugejatele on avatud «LAHTINE VEERG» lugejate kirj vahetusena kus leiavad meie lugepeetud lugejate eneste pooli käsitamist mitmesugused eluprobleemid.

«FILM JA ELU» korraldab kesivalt mitmekesiseid

kõrgea hinnalisi suurvõistlusi!

«FILM JA ELU» — ilmudes nädalase ajavahemikuga, pakub ideaalsemaid võimalusi tutvusotsijaile sest «FILM JA ELU» toob iga nädal ligi 100 tutvuskulutus soliidsest ringkonnast! Juba paljud on enestele leidnud sobiva elukaaslase «FILM JA ELU» kaudu.

Erielse soodustusena lugejaile — **TASUTA KUULUTAMINE.**

Huvitav shurnaalleht «FILM JA ELU» on tänu omale uudsusele, huvitavusele ja ainulaadsusele saavutanud meie lugejaskonnas enneolematu menu!

„FILM JA ELU“ ilmub igal reedel, 12—16 lhk. kaustas värvitrükis pildiga.

Kõik see maksab ainult 10 snt. Tutvuge veel täna „Film ja Elu“ga“.